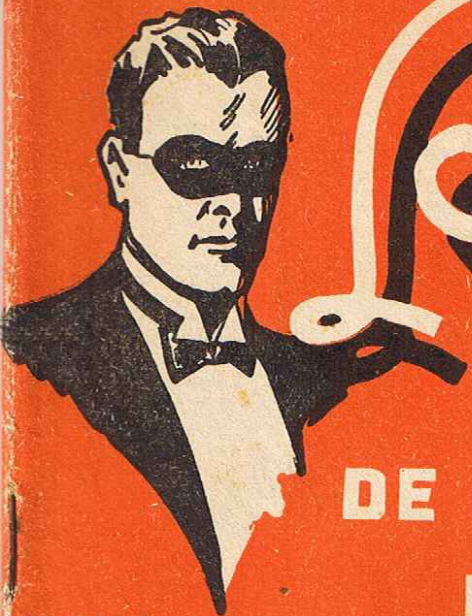

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Helicopter-bandiet

Nr 2119

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIË : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HELICOPTER-BANDIETEN

HOOFDSTUK I.

DREIGEMENTEN

De bevolking van New-York verkeerde sedert enige tijd in niet geringe onrust.

En wel had zij daar reden toe!

Bijna een jaar geleden vernam men voor het eerst iets van het bestaan ener voortreffelijk georganiseerde misdadigersbende, die de naam droeg van « Het Kwade Oog ».

Alle bekendmakingen, alle waarschuwingen, alle dreigbrieven, welke het bestuur en de luitenants van die bende

publiceerden, droegen als ondertekening een met inkt getekend oog met een boosaardige uitdrukking, wijd geopend en met starende pupil.

Destijds had de bende vele slachtoffers gemaakt en zij bepaalde zich er niet toe diefstallen te plegen, maar ook een groot aantal afschuwelijke moorden en ontvoeringen kwam ten laste van de vreselijke bende.

De politie zat met de handen in het haar, want het bleek maar al te spoedig,

dat men hier niet te doen had met een gewone dievenbende, maar dat de draden, die haar bestuurden, samenliepen in een machtige hand, en die hand behoorde aan een geheimzinnig personage, dat zich aan alle nasporingen wist te onttrekken.

Van dag tot dag nam de onbeschaamdheid van de bende toe en het aantal misdaden van zeer ernstige aard werd overstelpend groot.

Eén van de voornaamste middelen van terrorisatie van de bende bestond hierin, dat zij een kind uit een zeer welgesteld gezin lieten ontvoeren en dan een zeer hoge losprijs vroegen.

Maar vooral bleef bij de New-Yorkers het geval van « Peter Vandijke » in et geheugen.

Vandijke werd destijds « de staalkoning » genoemd en hij verdiende die bijnaam ten volle, want hij was niet alleen ongelooflijk rijk, zelfs voor een Amerikaan, maar hij mocht ook inderdaad van zich zelf zeggen, dat hij de gehele staalhandel van enige Amerikaanse staten beheerste.

Op een goede dag werd deze schatrijke inwoner van New-York uitgenodigd niet minder dan één miljoen dollar op een bepaalde plaats te brengen, onder de bedreiging, dat men hem anders naar het leven zou staan.

Toen deze aanslag mislukte wist men zijn enige dochter Cecile te ontvoeren, waarbij de verloofde van het meisje, de inspecteur van politie Flanagan, zwaar werd verwond.

Maar toch liep alles, wonder boven wonder, goed af, niet evenwel door het toedoen van de New Yorkse politie, die vrijwel machteloos bleek te staan en er slechts nu en dan in slaagde een lid van de bende te arresteren, maar door het optreden van een geheimzinnige vreemdeling, wiens naam pas veel later bekend zou worden.

Die man was John Raffles, en in New Yorkse politiekringen was het geen ge-

heim, dat deze mysterie-man geruime tijd reeds gezocht werd door de politie van zijn land, wegens een groot aantal inbraken, de één nog stoutmoediger dan de andere, die aan hem werden toegeschreven.

Deze Engelsman nu, geholpen door één of twee vrienden, was het geweest, die na enige tijd een einde had gemaakt aan het bestaan van deze hoogst gevaarlijke bende en wel door de man te ontmaskeren, die maanden lang de teugels van het bewind in handen had gehad, zonder dat iemand dit ooit had kunnen vermoeden.

Waar de Grote Onbekende zo eensklaps vandaan was gekomen, hoe hij in Amerika had kunnen landen, zonder dat men er iets van had ontdekt, hoe hij de geheimen van de bende van het Kwade Oog uitvorste, dat waren zaken, die wel altijd onbekend zouden blijven.

Maar zeker was het, dat de hulp van de Grote Onbekende al spoedig onwaardeerbaar bleek te zijn.

Hij dwarsboomde de plannen van de bandieten op alle mogelijke manieren, hij deed hen bij tien en twintig tegelijk in handen van de politie vallen, hij ontmaskerde de voornaamste luitenants en ten slotte zette hij de kroon op zijn werk, door de chef van het hoogst gevaarlijke en bloeddorstige genootschap te ontmaskeren, niemand minder dan de eigen neef van de staalkoning, Buster Finn geheten.

Tijdens de procesvoering kwam aan het licht, dat dit monster niet minder dan dertien moorden had gepleegd en zijn lot was dan ook spoedig bezegeld; hij werd naar de elektrische stoel verwezen en stierf als een lafaard, sidderevend als een espenblad en zich als een waanzinnige verwerend tot het laatste ogenblik, totdat de stroom van veertigduizend volts hem door 't lichaam ging.

Verscheidene luitenants van de bende werden eveneens ter dood veroordeeld, anderen werden voor vele jaren naar de

Sing-Sung gevangenis gestuurd en zij, die er het best afkwamen, kregen toch altijd nog een jaar of wat gewone gevangenisstraf.

Het bestaan van de bende was in de wortel aangetast, en bijna plotseling nam het aantal berovingen, ontvoeringen, aanslagen en moorden aanzienlijk af en daalde tot het gewone peil van een wereldstad als New-York.

De gehele stad haalde verlicht adem en men had er de geheimzinnige man, aan wie dit alles te danken was, wel tot ereburger willen verheffen, maar aan al deze goede voornemens kon men niet voldoen, want nadat het scherm voor het slot van het laatste bedrijf van het drama gevallen was, verdween John Raffles, alsof hij door de grond was gezonken, en dat op even geheimzinnige wijze als hij gekomen was.

Hoe hij Amerika dan weer verlaten had? Dat bleef een raadsel!

Intussen, New-York kwam weer tot rust, maar die rust zou niet al te lang duren.

Want sedert enige tijd was het maar al te duidelijk, dat de bende van het Kwade Oog opnieuw tekenen van leven begon te geven.

Het kon nog niet worden uitgemaakt, of zij weer even machtig zou worden als een jaar geleden, maar in ieder geval wezen alle verschijnselen er op, dat men rekening moest houden met een grote uitbreiding van het aantal misdaden.

Reeds hadden enkele zeer rijke New-Yorkers dreigbrieven ontvangen, die met het gevreesde symbool waren ondertekend, het starend oog met zijn wrede, boosaardige uitdrukking.

Onmiddellijk werden door de politie alle mogelijke maatregelen genomen, 't toezicht werd zoveel mogelijk verscherpt en er werden een paar invallen gedaan in beruchte dievenholen.

En toen, plotseling even onverwacht als een jaar geleden, deed zich weer die geheimzinnige onbekende gelden, welke destijds een einde had gemaakt aan het

bestaan van de Bende van het Kwade Oog.

Het was de politie duidelijk geworden, dat de leden van de bende verschillende onderafdelingen hadden gevormd, en een daarvan scheen zich meer speciaal bezig te houden met bankberovingen op klaarlichte dag.

Een zestal van deze bandieten hadden de bankier Lyons doodgeschoten in zijn bureau, zijn personeel in de kluis opgesloten en waren er met honderd-twintigduizend dollars van door gegaan.

Toen verscheen de onbekende Londense detective ten tonele, die een val stelde, voor de leus een bank stichtte en zodoende de bankrovers tot zich lokte.

Zij liepen in de val en aanstonds vielen vijf bandieten in handen van de politie, die niets anders te doen had dan hen te komen afhalen, want de onbekende detective had het voornaamste werk gedaan met de hulp van een paar helpers en van twee vrouwelijke detectiven, van wier hulp hij zich had verzekerd, en die de rol van typisten in zijn zogenaamde bankzaak hadden vervuld.

Maar dit was de Brit blijkbaar nog niet genoeg, want reeds de volgende dag zag hij kans nogmaals zes bandieten in zijn huis te lokken, die daar des nachts waren binnengedrongen, om zich te wreken op de gewaande detective.

Hoe het ook zij, binnen enkele dagen waren er elf zeer gevaarlijke bandieten onschadelijk gemaakt. En dat zij tot de bende van het Kwade Oog behoorden, bleek uit de papieren, welke een hunner zo onvoorzichtig was geweest bij zich te houden.

Zo stonden de zaken te New-York en het was op de dag, volgend op de aanslag op de Londense onbekende, toen deze heer rustig door Central Park wandelde, eenvoudig in het zwart gekleed en wel enigzins uitzien als een eerwaardig predikant, die de tekst van zijn preek overdenkt.

Het was John Raffles, de Grote Onbekende.

Hij was het geweest, die de New-Yorkse politie had bijgestaan en haar de elf bankrovers in handen had gespeeld, waarbij hem zelf het niet onaardige bedrag van tachtigduizend dollar in handen was gevallen, zijnde de opbrengst van een inbraak, waaraan de rovers zich juist hadden schuldig gemaakt, vóór zij in zijn huis drongen, om hem te doden.

Raffles was zeer tevreden met zichzelf en met de gehele wereld en genoot van het verrukkelijk weer.

Het was omstreeks tien uur in de ochtend en langzamerhand begonnen in het park de dienstmeisjes en nurses met de aan hun zorg toevertrouwde kinderen en kinderwagens te verschijnen.

Raffles zette zich op een bank, dicht bij een der vijvers en stak behaaglijk een sigaret op.

Hij keek naar de lucht tussen het gewirwar der takken door en bleef toen staren naar een klein, zwart punt, dat zich snel scheen voort te bewegen.

— Een vliegmaschine! mompelde hij voor zich heen.

Raffles had goed gezien, het was een vliegtuig, dat zich daar aan de hemel voortbewoog.

Het bevond zich op een hoogte van ongeveer tweeduizend meter, scheen zich een ogenblik te willen verwijderen, maar keerde nu weer terug en begon in grote cirkels rond te vliegen boven het centrum van de stad.

— Maar wat drommel, de vliegmaschine werpt iets uit! Ah! ik begrijp al wat het is; reclame! Het zijn stroobiljetten.

Inderdaad, er kwam een ware regen van biljetten, omlaag, tienduizenden in getal, en die voornamelijk in het midden

van de stad neerdwarrelden.

Er kwamen er dus ook vrij wat in het Central Park terecht en een er van dwarrelde neer op de gransrand in de nabijheid van de vijver.

Een klein kind greep er naar en kraaide van plezier.

Maar toen riep dat kind iets, dat Raffles haastig deed opstaan en naar toe gaan.

— Mag ik het eens zien, kleine meid? vroeg hij vriendelijk en meteen wierp hij een blik op het stroobiljet.

Het plaatje was een wijdgeopend oog, met een verschrikkelijk, wraakzuchtige uitdrukking, als het oog van een Medusa...

— Zo, zo, een kennisgeving van de bende! mompelde Raffles voor zich heen. Het is dus maar al te waar, zij bestaat nog, of beter gezegd, zij bestaat weer!

En met gefronste wenkbrauwen las hij vlug de korte inhoud van het stroobiljet:

Aan de rijke burgers
van NewYork!

Gij hebt u ten onrechte in slaap laten sussen! De Bende van het Kwade Oog waakt! Bereidt u voor, om van uw overvloed af te staan! Een vreselijke straf zal u treffen, indien gij u verzet tegen de wil van het Kwade Oog! Wij hebben aan u allen de oorlog verklaard, uw geld moet het onze zijn; het ogenblik nadert, waarop gij van uw rijkdommen zult moeten afstaan! Denk er om, het gaat om uw leven!

En daaronder was het wijdgeopende oog getekend, dat de lezer strak en dreigend aanstaarde.

HOOFDSTUK II.

DE MINNARES VAN DE KELLNER

Raffles wandelde langzaam huiswaarts.

Met behulp van zijn trouwe chauffeur Henderson, en van zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand, die hem in de meeste zijner avonturen terzijde stonden, had hij 's nachts, of liever bij het kriecken van de dag, de woning boven het bankgebouw ontruimd.

De meubelen van de woning, zowel als van het kantoor, waren gehuurd en daar behoefde hij zich dus niet verder mee te bemoeien.

Hij zou zeker wel in deze woning zijn gebleven, ware het niet, dat hier enige bezwaren aan verbonden waren.

Want hij behoefde het zich zelf niet te ontveinzen dat de politie waarschijnlijk het hare zou denken over de Londense detective, die zich niet ontzag eigenmachtig beslag te leggen op een bedrag van tachtigduizend dollar, hetwelk hij had afgenomen van de bandieten, die uit wraak een aanslag op zijn leven hadden ondernomen.

Hij behoefde er natuurlijk niet op te rekenen, dat de gearresteerde rovers er een geheim van zouden maken, dat hij hun het geld had afgenomen.

Uit de dagbladen had hij vernomen, dat de bandieten herkend waren tijdens hun vlucht na de inbraak en het zou hun dus volstrekt niet gebaat hebben, als zij hadden ontkend.

Bovendien moest de gehele wijze, waarop Raffles de bandieten in de val

had gelokt, argwaan wekken, want hij had zich daarbij verkleed als New-Yorks politieagent.

Alles te samen genomen, vond Raffles het wel zo veilig de woning in het huis in de 87th Street, waar hij de val voor de bankrovers had opgezet, in de steek te laten en daarom had hij met Brand zijn intrek genomen in een rustig pension, waar hij zich had uitgegeven voor een eenvoudig predikant uit een andere plaats, die hier tijdelijk voor zijn studie moest vertoeven.

Henderson, de reusachtige chauffeur, had elders een onderkomen gevonden, niet ver van het pension af, want Raffles vond het beter, dat de drie mannen voorlopig niet al te veel samen zouden worden gezien; misschien zou de reusachtige lichaamsbouw van Henderson hen kunnen verraden.

Raffles richtte dus nu zijn schreden naar het pension in de 43th Street, waar hij Charles Brand, een jonge man, met een opgewekt, rond gelaat en schitterende blauwe ogen, in de algemene conversatiezaal aantrof, bezig met het vol aandacht bestuderen van de dagbladen.

Hij gaf Brand in het voorbijgaan een wenk en een ogenblik later zaten de beide vrienden tegenover elkander in de ruime slaapkamer, welke Raffles daar gehuurd had.

Onderweg had John Raffles nog een strooiblijet gevonden en hij legde het Brand zwijsend voor.

De jonge man las het haastig door, keek Raffles aan en zei toen:

— Het zal toch geen grap zijn?

— Als het een grap is, dan is het er een van een lugubere soort! antwoordde Raffles hoofdschuddend. Neen, dit is ernst, Charles. De bende van het Kwade Oog bestaat nog, en het zou mij niet verwonderen, als wij er binnenkort nader van zouden horen!

— Maar je hebt elf leden buiten gevecht gesteld! hernam Brand.

— Wat heeft dat te betekenen? antwoordde Raffles schouderophalend. Wat tellen elf leden van een bende, die er misschien al wel weer duizend heeft? En je kunt er zeker van zijn, dat ik lang niet de voornaamste onschadelijk heb gemaakt! Er was maar één luitenant bij, en boven de luitenants staan de kapiteins, daarboven weer de bende-voerden en daarboven staat de aanvoerder, de grote chef, de opvolger van Buster Finn!

— Je gelooft dus, dat de bende met dezelfde stoutmoedigheid het hoofd zal opsteken als een jaar geleden het geval was?

— Dat zou mij volstrekt niet verwonderen! Deze bedreiging voorspelt mij niet veel goeds! antwoordde Raffles.

— Dan behoef ik zeker niet eens te vragen, of je van zins bent hier te blijven? vroeg Brand zuchtend.

— Die moeite kun je je wel besparen, mijn waarde! antwoordde Raffles glimlachend. Wij blijven hier om eens te zien, hoever de bandieten durven gaan. En als wij soms een herhaling mochten krijgen van het drama van een jaar geleden, dan zal ik er evenzeer een rol in spelen als toen, en naar ik hoop, met evenveel succes!

— Intussen kon de politie het je wel eens lastig maken, want zij zal nu wel begrijpen, dat die onbekende Engelse detective al een heel eigenaardig personage is! Een man, die zichzelf beloont met tachtigduizend dollars voor het aanhouden van elf bandieten!

— Alles wel beschouwd, is het niet eens erg veel! meende Raffles. Maar je hebt gelijk, als je zegt, dat de politie ten mijne opzichte wel wat argwanend zal zijn geworden, na die plotselinge verdwijning van twee valiezen met geldwaarde. In deze vermomming voel ik mij echter veilig, al wil ik niet zeggen, dat ik haar zal blijven dragen! Zo zal ik, bijvoorbeeld, van avond gedwongen zijn, mij een ander uiterlijk te geven, want het wordt, geloof ik, weinig gezien, dat een predikant zich naar een nachtcafé begeeft?

— Ben je dat van zins?

— Ja, er moet hier in het hartje van de stad een nog niet lang geleden opgericht nachtcafé zijn, de « Manhattan Bar » geheten, die bij de politie in een niet al te goede reuk staat en waar verdachte individuen bijeen plegen te komen.

— En wat denk je daar te vinden?

— Ik ga er niet naar toe met het voornemen er iets te vinden, maar louter uit nieuwsgierigheid, om er de verschillende tronsies eens goed op te nemen. Als het daar inderdaad een rendez-vous is van verdachte typen, dan zal ik dat spoedig genoeg hebben ontdekt!

— Heb je er iets op tegen, dat ik je vergezel?

— Wat een vraag! Natuurlijk zal niets mij liever zijn! Maar dan zullen wij wel naar Idlewild terug mogen keren, waar onze vliegmachine gebleven is en waar onze bagage nog staat!

Het was omstreeks twee uur in de namiddag en de beide vrienden hadden geluncht, toen Raffles zich naar de woning van Henderson begaf, waar hij zij uiterlijk van geestelijke aflegde en weer verscheen als de rijke Canadese sportman, in welke kwaliteit hij op Amerikaans gebied was neergestreken.

Vergezeld door Brand begaf hij zich naar Idlewild en daar, in de hangar van het vliegtuig vonden zij hun koffers terug, welke zij dadelijk naar New York

lieten brengen, naar de woning van Henderson, die ze zorgvuldig in ontvangst nam.

De beide vrienden bleven nog een paar uren kijken naar het drukke gewoel op het strand van St. Johns Beach en begaven zich daarop per auto naar New York terug.

Zij gebruikten het middagmaal in de weelderige eetzaal van het Astoria-Hotel en begaven zich vervolgens naar de kamer van Henderson, om zich daar in rok te steken.

Het was bijna tien uur, toen zij weer naar buiten traden, en een taxi aanriepen, die hen naar de « Manhattan Bar » bracht.

Reeds van verre zagen zij de overvloedige néonverlichting van het nachtcabaret, de grote spiegelruiten en het graniet dat niet aan de voorgevel gespaard was, de vergulde spijlen van het brede balkon, dat langs de gehele gevel liep en de langzaam rondwentelende glazen bol van bijna twee meter doorsnede, van binnen verlicht door gloeilampjes, die telkens van kleur veranderden en die boven de kolossaal brede ingang was aangebracht.

Er reden tal van auto's aan, en daaruit stapten deftig geklede dames en heren; de heren allen in avondcostuum, de dames voor de overgrote meerderheid behorend tot de demi-monde.

Raffles en Brand stapten op hun beurt uit, betaalden de chauffeur en zonden hem weg.

Het volgende ogenblik stonden zij in de daghelder verlichte vestibule.

Raffles en Brand hielden zich hier echter niet op, maar zetten hun weg voort naar de grote restauratiezaal.

Het was nog vroeg in de avond voor een inrichting als de « Manhattan Bar » en er was hier nog niet veel publiek.

De twee vrienden wilden juist de brede gang ingaan, die toegang gaf tot de restauratiezaal, toen zij tegelijk onwillekeurig even bleven staan, opmerkzaam

geworden door het geluid van twistende stemmen.

Er werd niet hard gesproken, maar de stemmen klonken er niet minder drelgend om.

Daar om de hoek waren twee personen aan het twisten, een man en een vrouw, dat was duidelijk te horen.

De stem van de vrouw had een sissende klank, toen zij zei:

— Neem je in acht, Jim, méér heb ik niet te zeggen! Neem je in acht, zeg ik je! Je hebt mij nu genoeg gesard en ongelukkig gemaakt! Denk er om, dat ik je op de stoel kan brengen, als ik wil; het behoeft mij maar één woord te kosten!

— En dat zou je durven? klonk drelgend de stem van de man. Je zult je nog wel eens bedenken!

— Reken daar niet op, ellendeling! zei weer hees de stem van de vrouw. Door jou is mijn leven voor goed verwoest. En als je niet voor mij wilt zorgen, doe het dan tenminste voor je kind! Onthoud je dag, Jim, méér zeg ik je niet!

Dadelijk begonnen de twee vrienden vrolijk met elkaar te praten, en zetten hun weg voort, nu steviger stappend dan zij uit gewoonte steeds deden, waardoor hun nadering vaak niet werd opgemerkt.

Zij sloegen de hoek om, en botsten bijna tegen de kellner aan, die met een haastig gemompeld « sorry » voorbij ging.

Maar de tijd was toch lang genoeg geweest om zijn gelaat te kunnen onderscheiden, en nu Raffles het eenmaal gezien had, zou hij het niet zo spoedig weer vergeten.

Het was een bleek, bijna geel, smal gelaat, met een weinig schuins geplaatste ogen, zeer dunne en lange wenkbrauwen, en een merkwaardig smalle, grote neus.

De ogen hadden een grijsblauwe kleur, waarin bij wijlen een groene tint leek te flikkeren, als bij katten. Het

haar was blauwzwart, en sterk gepomadeerd. De man was eerder klein dan groot, en liep een weinig voorover gebogen.

Wat de vrouw betreft, zij had snel haar weg naar de zaal voortgezet, maar toch niet zo vlug, of de twee mannen konden haar inhalen, vóór zij in het gewoel daar binnen was opgenomen en onvindbaar geworden.

Daar er juist nog al enig gedrang was bij de deur van bezoekers, die de zaal wilden verlaten, moesten de drie personen, die wilden binnengaan, even wachten, en zo konden Raffles en Brand de vrouw op hun gemak opnemen, zonder dat het in het oog viel.

De vrouw was nog jong, hoogstens vijf en twintig jaar, maar haar gelaat vertoonde ouwelijke trekken, misschien het gevolg van het leven, dat zij thans scheen te leiden, afgaande op haar ge-

hele uiterlijk, de opzichtige kleren, het sterke décolleté, de geschminkte ogen en gepoederde wangen.

Nog was om haar mond de trek van woede en haat te zien, die er zeker om gespeeld had, toen zij de woorden sprak, welke de twee vrienden zoeven toevallig hadden afgeluisterd.

Maar nu ging het drietal binnen en de vrouw richtte dadelijk haar schreden naar het voorste gedeelte van de zaal, waar zich het kleine toneel bevond.

Daar zagen Raffles en Brand haar plaats nemen aan een tafeltje, waaraan reeds een vrouw gezeten was, even opzichtig gekleed als zij zelf, en die zij zoeven slechts scheen te hebben verlaten, om met de kellner te praten, want de beide vrouwen begroetten elkander niet, maar begonnen dadelijk een opgewonden gesprek.

HOOFDSTUK III.

NASPORINGEN

Raffles en Brand waren op hun beurt binnengetreden en zochten een plaatsje niet ver van de beide vrouwen verwijderd.

Zij konden nog niet lang gezeten zijn, of een kellner kwam hun bestelling opnemen.

Een enkele blik was voor hen voldoende, hen te doen zien, dat het de man was, met wie de vrouw in het rood zo even getwist had op de brede gang.

De kellner scheen hen evenwel in het geheel niet te kennen, wat niet te verwonderen viel, daar hij zich zo snel en in opgewonden toestand had verwijderd.

— Dat is een gelukkig toeval! mompelde Raffles halfloofd, toen de kellner zich verwijderd had, om aan het reusachtige buffet het bestelde te gaan halen.

— Hoe zo? vroeg Brand.

— Wel die kellner is toch zeker niet de eerste de beste! Herinner je maar wat de vrouw zei, zij zou hem op de stoel helpen, als hij deze of gene eis van haar niet inwilligde. Met dat meubel bedoelde zij natuurlijk de elektrische stoel, dat is nog al duidelijk.

— Nu, het is wel de eerste maal, dat je bouwt op wat een vrouw zegt! meende Brand verbaasd. Ik heb je wel eens horen zeggen, dat men aan haar getuigenis evenveel of even weinig had als aan die van een klein kind!

— En daar blijf ik bij! De vrouwelijke logica is alle tijden door berucht geweest! Maar in dit geval is het heel iets anders! Zulke dingen zegt juist een vrouw nooit, of zij moet er reden en een deugdelijke reden voor hebben. Zij sprak in ernst, dat was aan de sissende, dreigende klank van haar stem wel te horen! En als het een loze bedreiging was, waarom gaf hij haar dan ten antwoord, dat zij het niet zou durven? Dan had er toch een geheel ander antwoord moeten volgen?

— Dat is waar, daarin heb je gelijk! zei Brand. Dus dan zou de man, die ons bedient...

— Stil, daar komt hij weer aan.

De kellner kwam terug met zijn blad.

Hij zette glazen en een fles alcoholvrije drank voor de beide vrienden neer en begaf zich toen naar een ander tafeltje, waar men hem geroepen had.

Brand keek de man, in gedachten verzonken, na en zei toen op zachte toon:

— Ik zou wel eens willen weten, wat die kerel zo al op zijn geweten heeft.

— Natuurlijk iets zeer ernstigs! Anders had die bedreiging van de vrouw geen doel. Ik denk het trouwens eens te onderzoeken! Daarom zei ik zoeven, dat een gelukkig toeval die kellner juist hier in de zaal deed bedienen en nog wel aan ons tafeltje!

— Die vrouw mag wel oppassen! Als zij in het bezit is van een geheim, dat

die man in de elektrische stoel kan brengen, dan zie ik hem er wel voor aan, dat te beletten op een wijze, die haar noodlottig kan worden!

Raffles volgde de kellner met de blik, terwijl deze ijverig met zijn blad heen en weer liep en bestellingen aandroeg.

Nu en dan wierp hij een snelle blik op de vrouw, die hem in de gang had aangesproken en dan flikkerde er iets in zijn ogen, dat Raffles geenszins beviel.

Na enige ogenblikken zei hij:

— Ik zou gaarne willen weten, waar die vrouw bleef, en ook wil ik de woonplaats van de kellner wel kennen!

— Wil je, dat ik de vrouw volg? vroeg Brand.

— Als het niet te veel moeite is, dan graag!

— Volstrekt niet! zei Brand terwijl hij zich ongemerkt met de rug naar de beide vrouwen toedraaide, teneinde te voorkomen, dat zij hem naderhand zouden herkennen.

Hij moest echter nog lange tijd geduld oefenen, voor hij kon opstaan, toen Raffles hem aanstiet en op zachte toon zei:

— Daar gaat zij, met een slachtoffer! Nu weten wij tenminste welk beroep zij uitoefent.

Inderdaad was de vrouw in het rood opgestaan en had zich verwijderd met een heer van een jaar of vijf en vijftig, die zoeven aan haar tafeltje had plaats genomen en op zachte toon enige woorden met haar gewisseld had.

Brand wachtte tot zij de zaal verlaten hadden en volgde het paar toen snel.

In de vestibule gekomen, zag hij hoe zij daar wachtten, tot dat de portier een taxi zou hebben aangeropen.

Brand hield zich een weinig op de achtergrond, sloop toen snel naar buiten en zorgde op zijn beurt, dat hij vlug een taxi tot zijn beschikking kreeg.

— Waarheen, mijnheer? vroeg de chauffeur.

— Alleen maar gindse auto volgen! antwoordde Brand, terwijl hij wees naar het voertuig, waarin de vrouw in het rood en haar begeleider zoeven gestapt waren.

De chauffeur knikte en de beide voertuigen zetten zich in beweging.

De rit duurde ongeveer een half uur en toen stonden de beide wagens bijna tegelijk stil, met ongeveer twintig meter tussenruimte.

Brand stapte uit, wipte naar de overzijde van de straat, om beter te kunnen zien waar de jonge vrouw bleef en zag hoe zij een deur binnenging van een tamelijk groot huis.

Het stond in een smalle straat en er schenen daar nog meer vrouwen te wonen, die het trieste beroep uitoefenden van haar, die hij gevolgd had, want hij zag er daar verscheidenen, in opzichtige gewaden gekleed, waaronder enkelen, die in een eigen auto kwamen aanrijden, en verreweg voor het merendeel vergezeld door heren, die er prijs op schenen te stellen, hun uiterlijk zoveel mogelijk verborgen te houden.

Het volgende ogenblik was de jonge vrouw en ook haar begeleider in het huis verdwenen.

Brand bleef nog even staan, keek naar de gevel van het huis en zag hoe er licht ontstoken werd in een kamer op de derde verdieping.

Toen wist hij genoeg.

Hij keerde weer naar de auto terug, die hem had hier gebracht en zei tot de chauffeur:

— Rijd mij maar weer naar de « Manhattan Bar »!

De terugtocht werd aanvaard en het was reeds lang over één, toen Brand opnieuw uitstapte en de chauffeur af dankte.

Een ogenblik later had hij er al spijt van, want de portier trad op hem toe met zijn pet in de hand, een briefje in de andere en vroeg:

— Mijnheer Brain, de secretaris van Graaf Palmhurst?

— Die ben ik! antwoordde Brand haastig, in tijds nadenkend, dat Raffles deze naam vaak aannam, als hij in de vreemde vertoefde, en liever niet bekend wilde wezen.

— De graaf had mij een beschrijving van u gegeven, mijnheer, hernam de portier gediensig. Hij heeft mij dit briefje voor u gegeven.

Brand knikte de man toe, stopte hem een fool in de hand, nam het briefje, trad daarmee terzijde en opende het snel.

Het bevatte slechts de volgende weinige woorden:

« Zijn dienst was zoeven om. Ik ben hem nagegaan. Wacht mij thuis ».

Natuurlijk begreep Brand onmiddellijk, wie er in het briefje bedoeld was. Raffles was natuurlijk de kellner met het vreemde, gele gezicht nagegaan.

Er bleef dus niets anders over, dan maar weer op zoek te gaan naar een onbezette huurauto en dat was om deze tijd van de nacht niet zo gemakkelijk als overdag.

Maar eindelijk had hij dan toch een taxi gevonden en hij gaf de chauffeur het adres van het pension in de 43th Street op.

Maar daar aangekomen, moest hij nog bijna een uur wachten, voor hij eindelijk de welbekende voetstap van zijn vriend hoorde.

Het volgende ogenblik trad Raffles de gemeenschappelijke zitkamer binnen en Brand zag onmiddellijk aan zijn gezicht, dat zijn onderzoekingen niet vruchteloos waren geweest.

— Weet je zijn adres? vroeg hij.

Raffles knikte en antwoordde:

— Hij woont in Hudson Square! En jij, ben je even gelukkig geweest?

— Ja, ik weet nu waar zij woont; in een straat van een beruchte wijk, het krioelde daar van prostituées, met en zonder « vriend ».

— Wie weet, hoe de vrouw daartoe gekomen is! bromde Raffles voor zich

heen. Wie weet, wat zij vroeger was en hoe zij walgt van dit leven!

— Heb je soms nog iets ontdekt in het nachrestaurant?

— Slechts één ding, maar dat is gewichtig genoeg!

— Wat dan?

— Ik heb bij toeval het geheime teken gezien, hetwelk tussen de leden van de Bende van het Kwade Oog gewisseld placht te worden. Jim, de kellner, wisselde het met een bezoeker, die juist was binnengekomen en die reeds weer een paar seconden later vertrok.

— Waarin bestaat dat teken?

— De man, die het geeft, vat het bovenste ooglid van het rechteroog tussen duim en wijsvinger en wrijft het even over het onderlit, de man, die antwoordt, drukt de wijsvinger van de linkerhand even boven de wenkbrauwboog van het linkeroog. Het ging zeer snel, maar ik hield mijn man in het oog, en ik herinnerde mij het teken van nog geen jaar geleden.

— En verder niets?

— Verder niets, maar wij hebben nu tenminste een aanknopingspunt en morgen gaan wij aanstonds verder.

Het was reeds laat, of liever het was vroeg in de ochtend, toen de beide vrienden zich eindelijk ter ruste begaven en toch waren zij de volgende dag weer vroeg op de been, teneinde het begonnen onderzoek verder voort te zetten.

Die dag waren hun nasporingen evenmin vruchteloos, want zij vonden de namen uit van de kellner en van zijn voormalige minnares; de man heette Jim Draper, de vrouw heette Mary Campbell.

En van dit ogenblik af onderwierp Raffles de kellner aan een onderbroken toezicht.

Want Raffles had die avond iets gezien op het gelaat en in de ogen van de man, dat kwaad voorspelde voor de vrouw, met wie hij in de gang van het nachtcabaret getwist had.

En reeds op de derde dag, (Draper had de vorige dag nogmaals in de woning van Mary Campbell een hooglopende twist met haar gehad, naar de burens Raffles mededeelden), gebeurde er iets, hetwelk de Grote Onbekende aanleiding gaf, onverwijld in te grijpen.

Het was ongeveer één uur in de namiddag, toen hij, vóór het nachtrestaurant goed vermomd op wacht staande, eensklaps Jim Draper te voorschijn zag komen, die een huurauto aanriep en er in sprong, na de chauffeur een adres te hebben opgegeven.

Maar Raffles had gezorgd, dat hij een motorrijwiel tot zijn beschikking had en het viel hem dus niet moeilijk de auto te volgen.

De rit duurde zeer lang, bijna twee uren en men naderde de grens van de stad.

Toen eindelijk de auto stil stond, sprong Raffles dadelijk haastig van het motorrijwiel.

Terwijl hij zich zogenaamd bezig hield met een kleine reparatie, zag hij hoe Draper de chauffeur betaalde en toen te voet verder ging.

Hij liep wel bijna een kwartier snel voort en Raffles verwenste hem uit de grond van zijn hart, want hij was wel verplicht, het motorrijwiel aan de hand mede te voeren, teneinde de man vóór hem niet uit het oog te verliezen, en het was zeer warm die dag.

Maar eindelijk werd zijn moeite toch beloond; Draper trad een winkel binnen, en van de overzijde van de straat zag Raffles, dat het een drogistwinkel was.

Vijf minuten later kwam Draper te voorschijn en nu kon Raffles hem voor het eerst goed in het gezicht zien, sinds hij hem in de auto had zien stappen;

hij droeg een valse zwarte baard en knevel, welke hij waarschijnlijk vlug had omgedaan op een verlaten plek, terwijl hij van de auto naar de drogistwinkel liep.

— Ei, ei, mijnheer Draper wil niet herkend worden! bromde Raffles voor zich heen. Dat bevalt mij niet, dat bevalt mij in het geheel niet! Wat komt hij uitvoeren in die winkel, waarom vermomde hij zich, waarom legt hij eerst zulk een lange weg af, om dan tenslotte nog een kwartier te lopen, als het ware om ieder spoor uit te wissen?

Hij wilde antwoord op deze vragen hebben, en daarom liet hij Draper kalm lopen, wachtte nog een paar minuten, stak de straat over en trad de kleine drogistwinkel binnen.

Achter de toonbank stond een klein, oud, mager mannetje, met een geweldige puntschedel en een grote bril op de neus.

In het halfduister van de achterwinkel was een loopjongen met een brutaal gezicht doende met het rangschikken van lege flessen en potten.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, dat ik u even kom storen! begon Raffles. Wilt u mij eens zeggen, wat u geen vijf minuten geleden verkocht hebt aan een kleine magere heer met een gitzwarte baard?

De drogist keek Raffles met verschrikte ogen aan, rukte toen zenuwachtig aan zijn bril en antwoordde met een zachte, onzekere stem:

— Dat kan ik mij werkelijk niet meer herinneren, mijnheer...

Maar ineens riep de jongen, die nog met zijn flessen bezig was:

— Ik weet het nog wel, baas, het was rattekruid!

HOOFDSTUK IV.

DE GIFTMENER

De drogist wierp de jongen een woedende blik toe, maar deze lachte hem in zijn gezicht uit en hernam op brutale toon:

— Je hebt me toch immers mijn trekking opgezegd, dan wil ik je geheugen wel wat oprissen!

Raffles begreep wel, waarom de man gearzeld had hem naar waarheid te antwoorden; ook in Amerika mag geen drogist vergiften verkopen, zonder een behoorlijk getekende verklaring en zonder dat de koper zijn naam heeft geschreven in een daarvoor bestemd register.

Zeer waarschijnlijk was deze drogist er één van de soort, dat liever lui dan moe is en hij had dan ook het zware vergif zonder enige formaliteit verkocht.

Raffles keek hem hoofdschuddend aan en zei op strenge toon:

— Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat gij iets gedaan hebt, hetwelk u in conflict kan brengen met de strafrechter!

— Och mijnheer, maak mij alsjeblieft niet ongelukkig! jammerde de drogist. O bent u van de politie?

— Dat ben ik toevallig niet, mijnheer, maar met evenveel recht herhaal ik, dat gij iets verkeerd hebt gedaan! Zoudt u mij nog een beschrijving kunnen geven van de man, die het rattekruid van u kocht?

— Hij was een kleine man met een zwarte baard! mompelde de drogist half verstaanbaar.

Raffles haalde minachtend de schouders op, aan de getuigenis van zulk een sukkel zou de politie zeker niet veel hebben!

Trouwens, niet de koper van een of ander vergif was strafbaar, dat was alleen de verkoper, en al had Draper gehele balen strychnine of arsenicum willen kopen, dan zou niemand hem daarvoor hebben kunnen straffen.

Maar Raffles begreep wel, dat het gekochte vergif waarschijnlijk voor iets anders moest dienen, dan er lastige muizen mede uit te roeien...

Hij verliet daarom haastig de winkel, zonder zich verder nog te bekommeren om de drogist, die aanstonds begon uit te varen tegen de brutale loopjongen. Raffles sprong op zijn motorrijwiel en repte zich zo snel hij kon naar de woning van Mary Campbell.

Hij trof daar Henderson aan, die op wacht stond, vermomd als metselaarsknecht.

De reus leunde tegen een deurpost van een huis tegenover dat van Mary Campbell gelegen en rookte smakelijk zijn pijpje.

— Niets bijzonders gebeurd, James? vroeg Raffles, zodra hij van zijn rijwiel was gesprongen.

— Niets Mylord! antwoordde de reus zachtjes.

— Is de vrouw thuis?

— Ze is zoeven thuis gekomen!

— Breng dan mijn motorrijwiel naar de garage daarginds! Ik moet haar spreken!

Henderson dacht er niet aan een nadere verklaring te vragen, maar haastte zich met het motorrijwiel weg, terwijl Raffles de openstaande deur van het grote huis binnenging en regelrecht doorliep tot aan de derde verdieping.

Daar trof hij een werkvrouw aan, wie hij vroeg, waar Mary Campbell woonde; de vrouw wees hem zwijgend een gang aan, welke Raffles teneinde liep, om eindelijk aan te kloppen op een zware eikenhouten deur.

Hij wachtte geen uitnodiging af om binnen te treden, maar opende de deur en stond tegenover Mary Campbell.

Zij keek de bezoeker ongeduldig en met gefronste wenkbrauwen aan en vroeg toen:

— Wie zijt gij, mijnheer en wat wilt gij? Hadt gij uw bezoek niet kunnen aankondigen?

— Ik vraag u duizendmaal verschooning, madame, maar de omstandigheden zijn er niet naar om zoveel omslag te maken! Dat zult gij mij aanstonds zelf toegeven! Wilt u mij veroorloven enige woorden met u te spreken?

Mary Campbell had zeer waarschijnlijk een dergelijk optreden niet verwacht, want zij keek Raffles ten hoogste verbaasd aan en haar stem had een geheel andere klank, toen zij zei:

— Kom binnen, mijnheer en zeg mij, wie gij zijt en wat gij te zeggen hebt.

— Wie ik ben doet er eigenlijk weinig toe, madame, begon Raffles. Misschien zoudt gij met mijn uiteenzetting niet eens genoegen nemen, laten wij het er dus voorlopig voor houden, dat ik een soort detective ben, die voor zijn plezier zijn neus in andermans zaken steekt, alleen maar om het genot van het onderzoek, de zuivere redenering en de

bestrafning van de schuldige te kunnen smaken.

— Ik begrijp volstrekt niet, wat gij wilt zeggen, mijnheer! riep Mary verbaasd uit.

— Gij zult het spoedig genoeg begrijpen, hernam Raffles op ernstige toon. Maar zeg mij eerst eens, kunnen wij hier niet beluisterd worden?

— Onmogelijk, mijnheer! antwoordde de jonge vrouw. Het is dus wel van groot belang, wat u mij te zeggen hebt?

— Van zeer groot belang; het gaat namelijk om uw leven!

De vrouw deed verschrikt een stap terug, verbleekte en keek Raffles met grote ogen angstig aan.

Toen liet zij zich langzaam op een stoel neerglijden en zei toonloos:

— Spreek mijnheer, u hebt mij schrik aangejaagd!

— Mag ik dan een paar vragen stellen?

— Vraag slechts, mijnheer, als het mij mogelijk is, zal ik op uw vragen antwoorden.

— Hoelang kent gij Jim Draper?

De vraag trof zo rechtstreeks doel, dat Mary Campbell met een doffe kreet halverwege van haar stoel opstond en er toen weer op neerviel.

Haar gelaat vertrok krampachtig en zij balde de kleine vuist.

Maar daar zij niet scheen te willen antwoorden, drong Raffles aan:

— U kunt het mij gerust zeggen, uw geheimen zijn veilig bij mij en wat ik u vraag, is voor uw bestwil. U moet tot iedere prijs onttrokken worden aan de invloed, die Draper nog altijd op u schijnt uit te oefenen.

— Hij invloed uitoefenen op mij! riep de jonge vrouw op schampere toon. Geloof dat niet mijnheer! Ik zou niets meer met hem te maken willen hebben, als het niet was om mijn kind, dat ook zijn kind is! Gelukkig heb ik het uit zijn klauwen weten te redden; hij weet niet waar het is en hij zal het ook niet we-

ten, want anders zou hij in staat zijn van die wetenschap gebruik te maken, om mij nog meer geld te ontstelen!

Zij was opgestaan en liep handenwringend heen en weer, blijkbaar aan een grote ontroering ten prooi.

Toen stond zij voor Raffles stil en begon weer:

— Ik maak er geen geheim van, mijnheer, het is trouwens geen geheim! Velen kennen mijn geschiedenis, de geschiedenis van duizenden andere goedgelovige meisjes, die geluisterd hebben naar de lokstem van een ellendeling! Hij paaide mij met zijn mooie praatjes en zijn aardige manieren, ik luisterde, ik bezweek! Nog vóór dat ons kind kwam, had hij reeds genoeg van mij! Ik had geld gespaard, mijnheer, bijna vijftien-duizend dollar, ik had destijds een goede betrekking en als hij maar gewild had, hadden wij ons kind een uitstekende opvoeding kunnen geven, wij hadden gelukkig kunnen zijn. Maar hij verslingerde zich aan andere vrouwen, hij sloeg mij zelfs op het laatst, en tenslotte verliet hij mij! En wat er daarna van mij geworden is, dat heb ik aan hem te danken! Ik kon mijn toestand niet verborgen houden, ik was dus ongeschikt geworden voor mijn betrekking, hard werken had ik nooit geleerd en toen verviel ik... tot dit!

Raffles had zwijgend geluisterd, zonder de jonge vrouw aan te kijken, die met hortende stem aldus een stuk van haar verleden opbiechtte.

Maar nu hief hij het hoofd op en vroeg met vaste stem:

— Wat weet u uit het verleden van Draper, dat hem op de elektrische stoel zou kunnen brengen?

De jonge vrouw verschrikte hevig, drukte beide handen op het hart en slaakte een kreet van schrik.

— Wat, wat wilt u zeggen, mijnheer? Wat bedoelt gij? stamelde zij.

— Gij behoeft het voor mij niet te verbergen, madame, een vriend van mij

en ik zelf hebben de woorden gehoord, welke gij een paar dagen geleden des avonds gericht hebt tot Jim Draper in de gang van de Manhattan Bar, waar hij kelner in de grote restauratiezaal is. Gij dreigde hem, dat gij hem zoudt verraden, als hij aan een zeker verlangen niet voldeed, en uw bedreiging was gemeend!

De jonge vrouw zat een ogenblik zwijgend en stil voor zich uit te staren, barstte toen eensklaps uit, terwijl zij de handen wroog:

— Ik kan het niet zeggen, mijnheer! God weet, dat ik reden heb om hem te haten, maar ik kan het niet zeggen. Hij blijft toch de vader van mijn kind!

— Maar, wat zoudt gij doen, als die man u wilde vermoorden? vroeg Raffles langzaam.

Mary Campbell antwoordde niet aanstonds, maar stond lijkbleek op, met een onbeschrijfelijke uitdrukking van afgrijzen op haar gelaat.

Toen vroeg zij op hese toon, terwijl zij Raffles plotseling bij de arm greep en hem ruw heen en weer schudde:

— Wilt gij zeggen, mijnheer, dat hij mij naar het leven staat?

— Ik heb hem nog geen uur geleden bij een drogist in het Noorden van de stad rattenkruid zien kopen, onder het nemen van talloze voorzorgsmaatregelen; gisteren heeft hier in uw woning een hooglopende ruzie plaats gehad, gedurende welks verloop gij hem nogmaals bedreigd hebt; ik laat het aan u zelf over om de gevolgtrekking te maken!

— Hij zou het doen, hij zou het kunnen doen! hzjgde Mary Campbell, trillend als een espenblad. Hij, hij heeft het al eens geprobeerd. Ja, nu heb ik geen medelijden meer met hem, de laffe moordenaar, de giftmenger! Hij deed 't al eens, mijnheer, hij heeft het er uitgegoid, toen hij eens beschonken naar huis terug keerde. Dat was een paar dagen vóór hij mij voorgoed verliet! Ik dacht eerst aan de fantasie van een

dronkaard, maar toen hij weg was, deed ik onderzoek, gedreven door een vreselijk voorgevoel, en hij had waarheid gesproken!

— Wat deed hij? vroeg Raffles zacht.

— Hij heeft een neef vergiftigd, om in het bezit te komen van een kleine erfenis, die hem ten deel moest vallen als die neef was gestorven; het was niet meer dan zesduizend dollar!

— Afschuwelijk! riep Raffles uit, terwijl hij van afkeer en walging huiverde.

Hij wierp de jonge vrouw een medelijdende blik toe en ging toen voort:

— Is het u bekend, madame, dat Jim Draper deel uitmaakt van de Bende van het Kwade Oog?

De jonge vrouw schudde snel 't hoofd en antwoordde op zwakke toon:

— Neen, mijnheer, dat wist ik niet! Dus ook dat nog!

— Ik weet zeker, dat hij deel uitmaakt van die bende, madame, en ik ben hier gekomen om u te vragen, of u mij wilt helpen, dat ondiep onschadelijk te maken, dat een medemens om zesduizend dollar van het leven heeft beroofd en nu met vergif in de zak loopt, om u eveneens om het leven te brengen, omdat gij zijn vreselijk geheim kent en de enige zijt, die het kent!

De jonge vrouw was blijkbaar aan een hevige tweestrijd ten prooi. Hete tra-

nen biggelden over haar wangen en haar gehele gelaat was smartelijk vertrokken. Toen viel zij met het hoofd op de armen, welke zij op de tafel had uitgestrekt en barstte in een wild snikken uit.

En dof klonk het:

— Wat moet ik doen? Moet ik hem aanstonds bij de politie aangeven?

— Dat zou volstrekt geen nut hebben, madame, de politie zou u eenvoudig heen zenden en de schouders ophalen. Zij moet overtuigende bewijzen hebben en die zijn slechts te leveren wanneer hij aanstalten maakt om zijn plan ten uitvoer te brengen!

— Wat zegt u daar, mijnheer? Moet ik rustig toelaten, dat hij mij tracht te vergiftigen.

— Dat natuurlijk niet, madame, zei Raffles met een vage glimlach. Gij zult er zelfs verstandig aan doen alleen in een restaurant te eten, en telkens in een ander; op deze wijze zal hij u althans onmogelijk kunnen benadelen, en voor het overige...

Raffles liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, na een blik op de gesloten deur te hebben geworpen, en daarop begon hij op ernstige toon met de jonge vrouw te spreken, die, de gevouwen handen tussen de knieën geklemd, toelisterde...

HOOFDSTUK V

DE AANSLAG

Een paar dagen waren verlopen sedert Raffles de kellner met het gele geelaat had gevolgd en ontdekt had, dat hij zich van rattenkruid had voorzien.

Van dat oogenblik af hield hij hem goed in het oog, evenals Brand die was aangegrepen door een grote onrust en reeds enige malen had verklaard, niet te begrijpen, waarom Raffles de schurk niet dadelijk liet arresteren, al was het maar om de reeds gepleegde moord op zijn neef, waarop Raffles dan telkens glimlachend antwoordde:

— Maak je niet ongerust, Charles, daarvoor zal hij te zijner tijd wel boeten, hij moet mij als lokaas dienen, om mij op het spoor van andere benedeleden te brengen, en dat zou hij moeilijk kunnen doen, als hij in de gevangenis zit.

Het was omstreeks negen uur in de avond, toen Raffles en Brand de restauratiezaal van de Manhattan Bar binnentraden.

Het was nog niet vol en zij hadden geen moeite een onbezet tafeltje voor twee personen te vinden.

— Kijk eens, daar zit Mary Campbell! riep Brand halfslud, toen hij had plaats genomen.

— Ja, waarlijk, zij schijnt hem dus niet te vrezen! zei Raffles, terwijl hij zijn blik even vestigde op de jonge vrouw, die slechts een tafeltje van hen

verwijderd zat.

Zij scheen Raffles echter in het geheel niet op te merken en staarde met afwezige blik voor zich uit.

Zij was alleen.

Jim Draper liep af en aan, geler dan ooit naar het scheen, met een stroeve, boze trek om de dunne lippen en een diepe rimpel tussen de strak getrokken wenkbrauwen.

— De kerel ziet er allesbehalve geruststellend uit! mompelde Brand. Wij moeten hem in het oog houden!

— Dat zullen wij ook wel, maak je daaromtrent niet ongerust! Hij zal geen oogwenk aan mijn aandacht ontsnappen, zei Raffles.

Langzamerhand vulde zich de zaal en om tien uur in de avond werden de « wijken » der kellners verwisseld, Draper kreeg het tafeltje van Mary Campbell voor zijn rekening.

Alsof hij nooit iets met de vrouw uitstaande had gehad, trad hij op haar tafeltje toe, want haar glas was juist leeg, en nam haar bestelling op.

Brand hoorde duidelijk een glas thee bestellen. De jonge man was reeds bekend met de gebruiken van de inrichting en hij wist zeer goed, wat er met thee bedoeld werd, whisky-soda!

Hier mocht geen sterke drank worden getapt, maar de trouwe bezoekers wis-

ten wel, dat er een geheime kelder onder het buffet was, waar een grote voorraad sterke drank was opgesla en, die echter slechts aan goede bekenden van de gerant werd geschonken, van wie hij kon verwachten, dat zij de zaak niet aan de grote klok zouden hangen.

Zodra de kelner zich verwijderde, gaf Raffles Brand een wenk en zei:

— Zie eens wat hij uitvoert, maar geef vooral acht, dat je niet wordt opgemerkt!

Brand deed wat hem werd gevraagd en ging de kelner na.

Deze gaf de bestelling aan het buffet op en reeds stond het gevulde glas op het blad, toen Brand nog niet halfweg de zaal was.

Het volgende ogenblik was Draper door een smallé deur naast het buffet verdwenen.

Brand zette zijn weg zo snel hij kon voort, maar toen hij de deur naast het buffet bereikt had en daar wilde binnengaan, trad de buffetchef hem in de weg en zei met een glimlach:

— U bent verkeerd, mijnheer, dit is een dienstgang! Alleen voor de kellners bestemd!

Brand stampvoette en een vaag gevoel van angst en onrust, waaraan hij geen naam kon geven, kroop in zijn keel op en maakte die droog en prikkelig.

Hij bleef even besluiteloos staan en toen hij zich omwendde, zag hij heel aan het andere einde van de zaal, waar zijn tafeltje was, hoe Draper reeds het glas op de tafel van de jonge vrouw neerzette, zich dadelijk weer omwendde en heenging.

Zo snel hij kon, liep Brand terug en hij had al woedend willen uitvaren, toen zijn weg een ogenblik versperd werd door een opgewonden gezelschap jongelui, dat zoeven was binnen getreden en nu luid schreeuwend en lachend naar een plaats zochten.

Hij verloor het tafeltje van de jonge vrouw een ogenblik uit het oog, en toen

hij eindelijk zijn plaats weer bereikt had, had zij haar glas reeds leeg gedronken...

Brand verbleekte en voelde zijn knieën onder zich knikken.

— Wat is er? vroeg Raffles. Heb je hem kunnen volgen?

— Neen! Heb je het dan niet gezien? Hij had de zaal verlaten door een deur naast het buffet, en daar kon ik hem niet volgen!

Raffles had zijn gelaat afgewend en de jonge man kon niet zien, wat er op te lezen viel.

De Grote Onbekende keek met aandacht naar de jonge vrouw, die een paar passen verder zat en nog altijd in gedachten voor zich uitstaarde, blijkbaar zonder besef van hetgeen er om haar heen gebeurde.

Een kwartier lang zaten de vrienden zwijgend tegenover elkaar, nu en dan een steelse blik werpend op het gelaat van Mary Campbell, die zich van hun aanwezigheid in het geheel niet bewust scheen te zijn.

Draper stond op enige afstand, zeer bleek en hield zijn groenachtig schitterende ogen gevestigd op het ledige glas, dat voor de jonge vrouw stond.

Traag kropen de kwartieren voort en zonder van houding te veranderen, bleef Mary Campbell onbewegelijk zitten.

Het werd één uur en Draper ging heen, om zijn plaats in te ruimen voor een collega, die hem tot zes uur in de ochtend zou vervangen.

Hij wierp nog een laatste onderzoekende blik op Mary Campbell, toen hij in de deur stond, met zijn jas aan en zijn bolhoed op, gereed om heen te gaan, en toen viel de deur achter hem dicht.

— Ik begrijp niet, waarom wij de schurk laten gaan! bromde Brand. En ik begrijp ook niet, Edward, dat jij zo kalm schijnt te blijven!

— Wat gebeuren moet, Charles, dat gebeurt! hernam Raffles schouderophalend.

— Kijk eens naar de vrouw! riep Brand plotseling uit, terwijl hij naar Mary Campbell wees.

Zij had de hand aan het hoofd gebracht, wreef langzaam langs de slapen en scheen toen een aanval van onpasselijkheid te krijgen, want haar gehele lichaam schokte; zij stond haastig op, haar handtasje achterlatend en ijde naar de deur, waardoor zij verdween.

Nu stond ook Raffles op en volgde haar in allerijl, nadat hij Brand zacht had toegefluisterd:

— Blijf hier wachten, ik zal zien wat het is!

Een kwartier later pas keerde Raffles terug en zei op zachte, doch ernstige toon:

— Zij is zeer ziek, zij ligt nu in de kamer van de gérant en wij zullen haar aanstonds overbrengen naar haar woning. Ga met mij mee.

Brand volgde hem, bleek als een doek, zijn handen tot vuisten gebald en even later traden zij het vertrek van de gérant binnen, waar de jonge vrouw, bleek en bewegingloos op een rustbank lag, terwijl de gérant, de oberkellner, de zaalchef en nog een paar personen om haar heen stonden.

Het bleek Brand bij het binnenkomen, dat Raffles zich voor geneesheer had uitgegeven, want met die titel sprak de gérant hem aan.

— Hoe komt de vrouw plotseling zo ziek, dokter? zo wendde hij zich met een bezorgde blik tot Raffles, die de pols van de patient voelde.

— Zij moet iets verkeerd hebben binnengekregen! antwoordde Raffles kortaf. Is de auto er, welke ik heb laten halen?

— Zij staat voor de deur te wachten, dokter!

— Help mij dan haar naar de wagen dragen! zo richtte Raffles zich tot Brand, waarop de beide mannen het slappe lichaam van de zacht kreunende vrouw door een dienstgang naar de wachtende auto droegen, waarin zij be-

hoedzaam werd neergelegd...

De volgende dag kwam een geneesheer Mary Campbell bezoeken, zij was toen reeds dood...

Diezelfde avond was het bericht van het overlijden van de jonge vrouw, die een vaak geziene bezoeker van de Manhattan Bar was, in die gehele buurt, waar pret gemaakt en feest gevierd werd, reeds bekend.

Draper nam zijn werk zoals gewoonlijk waar, maar zijn ogen hadden een doffe tint, en zijn lippen trilden herhaaldelijk, zonder dat hij er blijkbaar iets aan kon doen.

Hij stond nu en dan zo diep in gedachten, dat een ongeduldige gast hem herhaalde malen moest roepen, vóór hij het hoorde.

Het was ongeveer tien uur, toen er een man binnentrad met rood haar en een tamelijk gemeen gezicht, die met de blik Draper zocht, tussen duim en wijsvinger het bovenlid van zijn rechteroog vastgreep en dat snel een paar malen over het onderlid streek, alsof hij een vuiltje wilde verwijderen.

Dadelijk antwoordde de kellner door met de wijsvinger van de linkerhand even de slaap boven de linkerwenkbrauw aan te raken.

De roodharige slenterde de kant uit, waar hij stond, keek even om zich heen en zei toen in het voorbijgaan:

— Ik moet je spreken, over tien minuten in de gang! Er is vannacht een prachtslag te slaan! A propos, weet je, dat Mary Campbell dood is? Maar man, wat verschiet je er van! O, maar dat is waar ook, je hebt haar vroeger gekend, niet waar?

— Gekend, heel in de verte, mompelde Draper op schorre toon. Wat scheelde haar eigenlijk?

— Daar zijn de geleerden het niet over eens, een beroerte, of zo! Overmorgen wordt ze begraven! Ik heb haar gezien, een mooie dooie! Je zoudt zeggen, dat ze sliep! Wat sta je toch te beven, man! Het lijkt warempel wel of

je te veel gedronken hebt! Nu, over tien minuten, denk er aan!

De man met het rode haar slenterde verder, dronk snel een kop koffie leeg en ging toen naar de gang, waar Draper zich een ogenblik later bij hem voegde.

— Zeg vlug op! begon de kellner op zachte toon, ik kan binnen niet gemist worden!

— Hoe laat ben je vrij vannacht?

— Een uur!

— Dat treft prachtig! Luister eens! Aanstands komt er hier een schatrijke nikker, een voormalige bokser, geloof ik, een kerel, die ze een millioen dollar voor een enkele wedstrijd betaalden! Je moet zien hoe hij schittert van de juwelen en hij loopt met nooit minder dan vijf en twintig dollar in zijn zak!

— Welnu, wat zou dat? vroeg Draper op suffe toon.

— Wat heb je nu aan de hand? Ben je kinds geworden Jim? Ze hebben mij jou als een der beste leden van de bende geschilderd en daarom wendde ik mij juist tot jou, ook omdat je hier toch werkt! Zouden ze zich zo in jou vergist hebben?

Draper vermande zich en antwoordde:

— Je kunt me krijgen! Maar als de nikker vóór één uur weer weggaat, dan kan ik je toch niet helpen!

— Hij zal niet voor één uur weggaan, daar zorgt de meid voor, die hij bij zich heeft! Zij zal de nikker dronken maken en de rest is kinderspel!

— Hoe laat zal het zijn?

— Om iets over één, bij half twee!

— En waar?

— In de 43ste Street! Daar woont zij, daar is het goed stil om die tijd. Wij zullen hem laten uitstappen en als de chauffeur is weggereden, dan kan het gebeuren!

— Top, dan ben ik je man! zei Draper. Wacht mij dan om één uur bij de uitgang, dan kunnen wij in een auto die twee nagaan.

— Afgesproken.

Draper knikte de man met het rode haar nog eens toe, en stapte de deur van de restauratiezaal binnen.

Hij merkte er dus ook niets van, dat de rode hem grijnzend nakeek en voor zich heen mompelde:

— Lach jij maar, schurk, laat je tanden maar zien! Wij zullen zien, wie het laatst lacht...

Omstreeks een uur later trad er een reusachtige, opzichtig geklede neger met blinkende, witte tanden en een kroeskop, waarin reeds het grijs de boventoon voerde, met een jonge, al even opzichtig geklede vrouw, de restauratiezaal binnen.

Draper behoefde er geen ogenblik aan te twifelen, of de nieuwe bezoeker was de man, waarover zijn bezoeker van zo-even hem gesproken had.

Zijn vingers schitterden van de juwelen ringen, hij droeg grote juwelen knopen in zijn overhemd, een juwelen doekspeld in zijn vuurrode das, zelfs juwelen manchetknopen.

En dat hij rijk was, bleek al spoedig uit de verteringen, welke hij maakte.

Er werd een souper opgedist, dat klonk als een klok en het duurde niet lang, of de neger bewees daadwerkelijk, dat het in New-York nog zeer goed mogelijk was, zich een stuk in de kraag te drinken.

Hij werd hoe langer hoe uitbundiger en toen het één uur sloeg, kon hij nauwelijks meer op zijn benen staan.

De demi-mondaine, die in zijn gezelschap was, had Draper nu en dan een veelzeggende blik toegeworpen, die deze zeer goed verstond.

Eindelijk scheen de vrouw er genoeg van te krijgen en niet zonder moeite troonde zij haar zwarte prooi mede.

Op dit ogenblik had Draper slechts gewacht, om op zijn beurt vlug de zaal te verlaten, waar zijn opvolger reeds gereed stond, snel af te rekenen, zijn hoed en jas te gaan halen en zich haastig bij de rode te gaan voegen, die hem reeds ongeduldig bij de ingang wachtte.

Zij zagen juist hoe de vrouw de beschonken neger in een auto werkte, waarvan de veren onder zijn gewicht kraakten en hoe het voertuig daarop wegreed.

De man met het rode haar had echter reeds voor een tweede auto gezorgd en beval nu de chauffeur hem naar de 43ste Street te brengen.

De rit duurde ongeveer een half uur en toen stond de auto stil aan het begin der 43ste Street.

De chauffeur boog zich ter zijde en riep door het openstaande portierraam:

— Welk nummer?

— Stop maar, chauffeur, we stappen uit! antwoordde de rode en tegelijkertijd opende hij het portier, stapte uit, betaalde de chauffeur, die dadelijk wegreed en ging met Draper te voet verder.

— Heb je je mes klaar? vroeg hij na enige ogenblikken.

— Maak je maar niet bezorgd! antwoordde Draper op onverschillige toon. Maar waar is de kerel nu?

— Ik geloof, dat ik daar al iets zie! antwoordde de ander, op twee gestalten wijzend die een vijftig meter voor hen uit, over het geheel verlaten trottoir liepen.

Het was hier zeer stil en de plek scheen bij uitstek geschikt te zijn, om er een aanslag te wagen, want aan de overzijde van de straat strekte zich op deze plaats een groot, nog onbebouwd terrein uit en de huizen waren voor het merendeel reeds in duisternis gehuld.

— Kom vlug mee! fluisterde Draper en nu was hij het, die zijn medeplichtige meesleurde.

Binnen een paar tellen hadden zij de neger en de vrouw, die in zijn gezelschap was en die nu en dan achterom had gekeken, ingehaald.

Het ogenblik om te handelen was gekomen.

— Let op! siste Draper tussen de tanden. Hij hief de hand op, waarin het lemmet van een vlijmscherp dolkmes flikkerde.

Maar op hetzelfde ogenblik scheen de neger iets verdachts te horen en argwaan te krijgen.

Misschien ontuchtterde hem die argwaan plotseling, want hij wendde zich snel als de weerlicht om en velde de man met het mes met een rechtse kaakslag, die hem, zonder dat hij een kreet kon slaken, ter aarde deed storten.

Het volgende gebeurde zo snel, dat het scheen, alsof de acteurs in dit kleine drama hun rollen lange tijd achtereen hadden gerepeteerd.

De man met het rode haar raapte het mes op, dat de moordenaar uit de hand was gevlogen en liet het snel in zijn zak glijden, de neger laadde het slappe lichaam van de neergevelde kellner als een zak wasgoed op zijn schouder en de demi-mondaine zette het zo vlug op een lopen, dat de beste hardloper haar niet zou hebben ingehaald.

Nog geen minuut later beklommen de drie mannen, de neger nog altijd met het lichaam van Draper op zijn schouder, de trap van een grote huurkazerne en traden een kamer binnen, waar een bed stond, waarop Draper werd neergeworpen.

Daarop namen de drie personen, die de kellner hier hadden gebracht, bijna tegelijkertijd de pruiken af, die hun respectieve hoofden bedekten, keken elkander eens glimlachend en voldaan aan en slaakten een zucht van verlichting, Raffles de roodharige, Henderson de neger en Charles Brand, de demi-mondaine.

HOOFDSTUK VI

DE VERSCHIJNING

Het was ongeveer drie uur in de ochtend, toen Draper uit zijn bezwijming ontwaakte.

Hij sloeg langzaam de ogen op, wreef zich even over het voorhoofd en keek om zich heen.

Bij het flakkerende licht van een klein nachtlampje zag hij, dat hij zich in een tamelijk groot vertrek bevond, van slechts weinig meubels voorzien en dat als slaapkamer was ingericht.

Hij richtte zich half op en toen werd zijn aandacht getrokken door een schilderij, dat vlak tegenover zijn bed hing en dat een portret van Mona Lise voorstelde, een oleogravure, zoals er zeer vele vervaardigd werden in de tijd, toen het beroemde origineel uit het Louvre gestolen werd.

Maar het was niet het schilderij dat zijn aandacht gevangen hield, het was het eigenaardige groenachtige lichtschijnsel, dat van het schilderij scheen uit te stralen, of dat er op geworpen werd door een onzichtbare, geheimzinnige lichtbron.

Het lichtschijnsel werd een ogenblik zwakker, het scheen te zullen verdwijnen, maar toen werd het langzaam weer

helderder, en het gelaat van Mona Lisa was verdwenen; uit de lijst staaarde hem nu een doodsbleek gelaat aan, het gelaat van de vermoorde vrouw, van Mary Campbell.

De ogen in het gelaat leefden, zij hadden een starende uitdrukking en schenen tot in het diepst van zijn ziel te willen lezen, en nu begonnen de bleke lippen te bewegen, zij spraken 'n enkel woord:
— Moordenaar!

Met een hese kreet, die zich met moeite aan zijn keel scheen te ontwringen, kwam Draper overeind in het bed, een zweetdruppel aan ieder haar, dat recht overeind op het hoofd stond, met ogen, die hem van angst uit het hoofd dreigden te puilen en met een tong, die hem aan het gehemelte vast kleefde.

Hij bedekte de ogen met de handen en eensklaps barstte hij uit:

— Weg! weg! Ben je een spooksel uit de hel, dat mijn geheim komt ontlokken? Welnu, ik geef toe, ik heb je gedood! Ik wil alles bekennen, maar ga weg! Staar mij niet aan met die vreselijke ogen; ik voel, dat ik gek word! Ik wil alles bekennen!

Uitgeput liet de moordenaar zich achterover in de kussens vallen, terwijl hij

de ogen sloot, om de verschijning niet meer te zien.

Toen hij ze eindelijk weer opende, was de zonderlinge groene lichtglans verdwenen.

Maar nu zag hij drie zwijgende gedaanten voor zijn bed staan, die op zijn ontwaken schenen te hebben gewacht.

Eén hunner trad op de schakelaar van het elektrische licht toe, en bij het heldere schijnsel zag Draper nu drie mannen voor zijn bed staan, die hij nooit te voren had gezien en die nu zwijgend op hem neerkeken.

Het waren Raffles, Brand en Henderson.

Raffles begon het eerst te spreken:

— Wij hebben zoeven je bekentenis gehoord, Jim Draper, en je lot is beslist! Ontkennen zou je overigens niet baten; wij weten alles, wij weten wat je gedaan hebt en wat je zoudt hebben gedaan, als wij niet tussenbeide waren gekomen! Je hebt je neef vermoord, je hadt ook je vrouw willen doden...

— Dus zij leeft? riep Draper uit.

— Zij leeft, dank zij ons! Denk echter niet, dat dit je straf zal verminderen! Want wij zijn er nog niet! Je bent lid van de bende van het Kwade Oog!

Draper kromp ineen en wierp Raffles een schuwe blik toe.

— Gelogen! zei hij toen op schorre toon.

— Tracht het niet te ontkennen! hernam Raffles streng. De bewijzen zijn te overstelpend. Ik heb je in de Manhattan Bar tekens zien wisselen, en je hebt zelfs met mij gesproken, nadat ik je zelf het teken had gegeven!

— Met u? Dat is onmogelijk! riep Draper op woeste toon. Ik heb u nooit gezien.

— Bezin je maar eens! hernam Raffles kalm. Het is waar, ik had toen rood haar! Dit!

En met deze woorden haalde hij de rode pruik te voorschijn, welke hij die avond had gedragen en zette haar snel op.

Draper slaakte een kreet van schrik en woede en riep:

— Het was dus alles bedrog? Gij hebt mij in een val gelokt!

— Dat heb je daar zeer schrandere ontdekt! zei Raffles ironisch. Inderdaad heeft er zo iets plaats gehad! Zoudt u nu maar niet liever erkennen, dat ik het bij het rechte einde had? Het zou je toch niet baten, als je het zou willen loochenen.

Draper boog het hoofd, na Raffles een duistere blik te hebben toegeworpen.

Het was duidelijk te zien, dat de schurk reeds weer over middelen peinsde om zijn huid te redden, nu hij over de eerste schrik heen was en men hem had meegegeeld, dat zijn aanslag mislukt was.

En reeds had Raffles er spijt van, dat hij de ellendeling niet had laten geloven aan een spookverschijning, misschien had de ontzetting hem wel tot spreken gedwongen.

Enige tijd heerste er een gespannen stilzwijgen in het vertrek en toen zei Draper op gedempte toon:

— Luister goed! De rechter zal mij moeten bewijzen, wat ik zoeven bekend heb. Ik zou alles kunnen loochenen. Maar laten wij een ogenblik aannemen, dat ik het inderdaad gedaan had, denkt gij dan, dat het de strafmaat zou verminderen, als ik u inlichtte omtrent zekere zaken betreffende de bende?

Raffles haalde minachtend de schouders op.

— Vlei je toch niet met een hoop, die toch niet verwezenlijkt zal worden! riep hij toornig uit. Je vrouw heeft mij meegegeeld, dat de moord op je neef nog geen vol jaar geleden gepleegd is! Men zal het stoffelijk overschot kunnen opgraven, en de aanwezigheid van het vergif zal nog gemakkelijk kunnen worden geconstateerd!

— Maar ik kan ontkennen! Ik zal ontkennen! riep Draper uit.

— Dat zal je niet baten, je vrouw heeft je bekentenis gehoord!

— Maar dat is niet voldoende! riep Draper op zegevierende toon. Haha, ik ken de wet te goed! Eén getulge is niet voldoende. En bovendien is zij mijn vrouw en die mag niet tegen mij getuigen. De rechter zal zeggen, dat zij uit wraakzucht heeft gehandeld!

Raffles beet zich op de lippen, want hij wist maar al te goed, dat de schurk in dit opzicht gelijk had, op zijn best zou men hem moeten vrijspreken bij gebrek aan bewijs.

Maar toen hief hij snel het hoofd op en beet de ellendeling toe:

— Dat mag zo zijn, dat is de zaak van het gerecht! Maar voor de moord-aanslag op Mary Campbell zou men je in ieder geval een tiental jaartjes naar Sing-Sung sturen!

— Ook daarvoor zijn geen bewijzen! riep Draper brutaal uit.

— Denkt je dat? Dan zal ik je anders bewijzen! zei Raffles toornig. Ik had alles van te voren met de ongelukkige vrouw afgesproken en zelfs mijn beste vriend — Raffles wees hierbij op Brand — wist er aanvankelijk niets van, omdat ik zelfs hem het geheim niet durfde toevertrouwen! Een ogenblik heb ik grote vrees gekoesterd, dat wil ik wel toegeven, maar toen ik je gelaat zag, nadat je weer met de vergiftigde drank waart binnengekomen, toen wist ik, dat ik op tijd had ingegrepen! Toen jij weder heenging, na je slachtoffer de gift-drank te hebben voorgezet, plaatste ik bliksemsnel mijn eigen geledigd glas op haar tafeltje en goot de inhoud van het glas, dat je haar gebracht had, over in een klein medicijnflesje, dat ik tot dat doel had meegebracht en het gebaar is zeker door drie of vier bezoekers gezien. Trouwens zou mijn eigen getuigenis voldoende zijn, en ook die van de drogist in het Noorden van de stad.

Het was alsof Draper door een knotslag werd getroffen, toen hij deze woorden hoorde. Hij begreep maar al te goed, wat zij voor hem betekenden.

Het zweet stond hem op de slapen en zijn stem had een droge klank, toen hij, na zijn lippen te hebben bevochtigd uitriep:

— Ga voort! zeg mij alles.

— O, de rest is spoedig verhaald! Ik onderzocht de inhoud van het flesje nog diezelfde nacht; het bevatte genoeg arsenicum om een geheel gezin uit te roeien. Toen liet ik je in de waan, dat je in uw opzet geslaagd waart, in de overtuiging, dat de ontzetting je wel aan het spreken zou krijgen, als ge je slachtoffer eensklaps voor je zou zien verschijnen. Daartoe was het nodig, dat ik een aanslag op touw zette, teneinde je naar de eenzame plek te lokken, waar mijn vrienden en ik je onschadelijk zouden maken, en dat is uitstekend gelukt, al heb ik tot mijn spijt moeten constateren, dat één van mijn twee vrienden, die op zulk een voortreffelijke wijze de rol van de rijke neger vervuld heeft, wel wat harder heeft toegeslagen, dan ik hem verzocht heb, met het gevolg, dat wij nodeloos lang op je ontwaken hebben moeten wachten.

Draper balde de vuisten en een sissend geluid kwam over zijn lippen, want hij begreep maar al te goed, dat er nu geen ontsnappen meer mogelijk was.

Hij had klaarblijkelijk te doen met particuliere detectives, die hem waren nagegaan en die hem ook de winkel van de drogist in het Noorden van de stad hadden zien binnentreden.

Maar plotseling viel hem iets in.

— Wilt u mij eens zeggen, hoe de man er uitzag, die bij die drogist vergif moet hebben gekocht? vroeg hij, Raffles met zijn stekende ogen aangelurend.

Maar Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

— De valse baard is reeds in je woning gevonden, Draper. Hoe je je ook al wentelt en keert, je kunt niet ontkomen.

Draper liet zich in de kussens terugvallen, hij zag nu zelf in, dat hij verloren was, het net van bewijzen spande zich zo dicht om hem heen, dat ontko-

men niet meer mogelijk was, tenzij...

Draper had het hoofd op de borst laten zinken en scheen ingespannen na te denken.

Toen keek hij schichtig om zich heen, als om zich te overtuigen, dat niemand hem had kunnen horen, behalve de drie mannen, die voor zijn bed stonden.

— Luister eens! begon hij op fluisterende toon. Denk gij, dat men mijn straf zou verminderen, als ik inlichtingen verstrekte betreffende... de bende, welke gij zoeven genoemd hebt?

— Daarvan ben ik overtuigd! zei Raffles.

— Maar dan zal ik in het publiek moeten getuigen! riep Draper verschrikt uit. Eenmaal zou ik toch weer uit de gevangenis loskomen en mijn voormalige makers zouden zich weten te wreken!

— Die kans bestaat inderdaad! moest Raffles toegeven. Maar, er is misschien wel iets op te vinden, al moet ik je zeggen, dat ik volstrekt niet kan inzien waarom ik eigenlijk medelijden met je zou hebben. Je bent een beest, een schurk zonder een grein menselijk gevoel en eigenlijk verdiende je niet beter dan de strop. Maar ik wil je een kans geven. Je deelt mij nu aanstonds mee, waar en wanneer de aanvoorders van de bende de eerstvolgende keer zullen vergaderen en dan zal ik wel zorgen, dat je aangifte geheim blijft. Ik zal dan al mijn invloed aanwenden, opdat men je straf enigszins verzacht, maar denk niet, dat je vrij zult komen!

Draper dacht even na en riep toen vastbesloten uit:

— Als u mij dat kunt toezeggen, dan ben ik uw man! Vraag slechts!

— Wanneer is de eerstvolgende vergadering?

— Morgennacht.

— Hoe laat?

— Om twee uur.

— Waar?

— Op de bovenste verdieping van het Manhattan Building.

— Maar dat is een gebouw van drie

en dertig verdiepingen! riep Brand uit.

— Zij komen dan ook niet op de gewone wijze, zij komen met vliegmachines! hernam Draper.

— Wat? Zij strijken dus op het dak neer? riep Raffles verrast.

— Ja. Het is volkomen vlak, met grind bestrooid en het heeft een oppervlakte van bijna tienduizend vierkante voet en voor een ervaren vlieger is het zeer gemakkelijk om neer te dalen op een dak als dit, dat bijna honderd meter lang is en dat ver boven de omgeving uitstrekt. En zij gebruiken helicopters!

— Hoe veel van die machines zijn er?

— Vier of vijf.

— En hoeveel personen brengen zij aan?

— Ongeveer twintig.

— Is de bewoner van de bovenste verdieping lid van de bende?

— Ja, hij heet Corn en hij geeft voor handelaar in graan te zijn. Hij heeft een zeer groot kantoor en daar vergaderen de bendehoofden.

— Maar waarom kiezen zij die zonderlinge plek uit? vroeg Brand verwonderd.

— Zij kunnen er niet overvallen worden, want bij het minste alarm ijlen zij naar het dak, stijgen in hun vliegmachines en vliegen weg. Het bestijgen van de lift wordt hun dadelijk verraden door de trap, of het naar boven komen van een elektrische alarmschel.

— Komen daar alle aanvoorders van de bende bijeen?

— Bij lange na niet! Slechts een klein gedeelte van het corps aanvoorders komt daar bijeen. En dit is alles wat ik weet, dat bezweer ik u!

— Het is goed! zei Raffles afgemeten. Het spreekt van zelf, dat jij hier blijft en wij zullen wel zorgen, dat je niet kunt ontsnappen! Blijk je de waarheid te hebben gesproken, dan geef ik je mijn erewoord, dat ik er zal op aandringen, dat men je naam niet in het openbaar noemt, om je voor de wraak van je bondgenoten te behoeden, al heb je daar eigenlijk volstrekt geen recht op!

HOOFDSTUK VII

DE STRIJD TEGEN DE BANDIETEN

Het was de volgende nacht omstreeks één uur, toen een kleine groep mannen, allen in de uniform van politie gekleed, onder aanvoering van een inspecteur, het reusachtige Manhattan gebouw naderde, dat bijna vijftig meters uitstak boven de hoogste huizen in de onmiddellijke omgeving.

Het gebouw was bijna tweehonderd meter hoog, van de oppervlakte van de straat tot het uiterste topje van de toren, die een van de hoeken bekroonde, terwijl het dak zich ongeveer honderd tachtig meter boven de grond bevond.

Die inspecteur was niemand anders dan John Raffles en hij had nog geen half uur geleden de vijftien manschappen, die hem vergezelden, met een paar korte woorden opgekommandeerd uit het grote posthuis op een kwartuur afstand van het reusachtige gebouw, waar zij, half dommelend, in de grote wachtzaal bijeen zaten, in afwachting, of men soms voor het een of ander hun diensten zou nodig hebben.

Geen van de manschappen kende de inspecteur van aanzien, maar zijn uniform deed, zoals steeds en overal, won-

deren, en niemand hunner twijfelde er ook maar één seconde aan, of men had met een echte politie-beambte te doen.

Voor het gebouw stonden Henderson en Charles Brand te wachten, die er wel enigszins uitzagen als monteurs of electriciens.

De gewaande inspecteur trad haastig op hen toe, wisselde fuisterend enige woorden met hen en richtte zich toen tot zijn manschappen met de volgende korte toespraak:

— Luister eens, mannen, hier is eer voor jullie te behalen! Deze twee heren, detectives uit een andere wijk, zijn op het spoor gekomen van een groot aantal aanvoerders der bende van het Kwade Oog, die hier vannacht zullen vergaderen, op de bovenste verdieping van het huis! Ik zie enigen uwer verwonderd kijken, maar laat ik er dadelijk aan toevoegen: zij zullen op het dak neerstrijken en wij hebben niets anders te doen dan te beletten, dat zij weer vertrekken. De heren komen met hefschroefvliegtuigen, de zogenaamde helicopters, die bijna rechtstandig kunnen stijgen en dalen

en weinig ruimte daarvoor nodig hebben.

De agenten keken elkaar eens aan, waarop één hunner zei, terwijl hij de handen aan zijn pet bracht:

— Juist een maand geleden, sir, hebben mijn maats en ik al iets verdachts in de lucht gehoord en om vier uur in de ochtend zouden wij gezworen hebben, dat wij enige vliegmachines, bijna een half dozijn, van het dak zagen opstijgen!

— Dan weet je nu, waaraan dat was toe te schrijven en dat je je niet vergist hebt, vriend! zei Raffles eenvoudig. Ik hoop op jullie te mogen rekenen. Zij zijn met twintig man en wij zijn dus talrijk genoeg, want wij zullen het voordeel van de verrassing hebben. Bij de minste tegenstand maken jullie natuurlijk gebruik van de revolvers.

Raffles had juist uitgesproken, toen zich boven de hoofden der agenten en der weinige late voorbijgangers, die zich in de buurt bevonden, het geraas van een snel rondwentelende schroef deed horen.

Allen wendden het hoofd naar boven en tegen de heldere nachthemel zagen zij wel enigszins vaag, maar toch onmiskenbaar, de zwarte gedaante van een vliegmachine van min of meer gedrongen vorm, als een reusachtige vlieg, neerstrijken op het geweldige, platte dak, een tiental meters uitrollen en toen verdwijnen achter de rand van het dak.

Hetzelfde herhaalde zich nog vijf maal binnen het tijdsverloop van een half uur en met ongeregelde tussenpozen.

Het werd nu tijd om te handelen.

— Zullen wij het huis niet aanstonds binnegaan, inspecteur? vroeg de brigadier, die zich onder de manschappen bevond.

— Niet direct, brigadier, want zij zouden onze nadering bemerken, vóór wij tijd zouden hebben, hen te overvallen! Wij moeten eerst de bewakers van

de machines onschadelijk hebben gemaakt!

— Maar daartoe moeten wij toch op het dak zijn? hernam de brigadier.

— Natuurlijk, maar wij kunnen langs de brandladders naar boven klimmen! Dat zullen mijn twee detectives doen, die zijn het gewend! Zij zullen ons een sein geven, zodra alles gereed is en dan kunnen wij naar binnen gaan en zal ik zelf het elektrische alarmsignaal buiten werking stellen!

Opnieuw wendde hij zich tot Charles Brand en Henderson, waarop hij zijn manschappen verdeelde in kleine groepen, opdat zij niet al te zeer in het oog zouden vallen.

Misschien zwierf er wel een lid van de bende in de buurt, wiens achterdocht zou worden gaande gemaakt, door de tegenwoordigheid van zulk een groot aantal agenten en die zou trachten zijn makkers te waarschuwen.

Brand en Henderson waren intussen reeds om het gebouw heen geslopen en bevonden zich nu aan de achterzijde, waar zich de eindeloze rij brandladders bevond.

Dadelijk begonnen zij voorzichtig naar boven te klimmen, maar halverwege moesten zij even uitblazen, vermoeid van de zeven en twintig treden die zij in snel tempo hadden beklommen!

Daarop zetten zij hun tocht voort, zonder enig geruis te maken.

Hun schoenen waren van dikke gum-mizolen voorzien, die niet het minste gerucht maakten op de stalen treden.

Zij droegen een soort werkkieel, die met de pantalon een geheel uitmaakte, een zogenaamde coverall, zodat zij zich gemakkelijk konden bewegen.

Zo naderden zij eindelijk de tweeënveertigste verdieping en nog slechts een enkele trap scheidde hen van het dak.

Maar daarboven scheen men waakzaam te zijn; er was zeker een wachtpost uitgezet bij de trap, want eensklaps hoorde Brand die vooraan liep, een on-

derdrukte vloek en toen hij het hoofd ophief, zag hij een man, halverwege over de ballustrade hangen, die juist een revolver met zorg op hem aanlegde.

De volgende seconde zou Brand de dood hebben gebracht, als hij niet vliegensvlug de hand in de zak had gestoken en een eigenaardig gevormd windpistool had getrokken.

Hij haalde de haan over en zonder dat er een geluid hoorbaar werd, behalve iets, dat op een zucht leek, verliet de spitse kogel de loop van het wapen en trof de bandiet daarboven midden in het voorhoofd.

Zonder een kreet te slaken, viel hij als het ware dubbel over de balustrade van het dak en de revolver ontgleed aan zijn machteloze hand.

Gelukkig raakte het wapen het staal van de trap niet, maar stortte in de diepte en kwam beneden op een hoop zand terecht.

Vliegensvlug zetten Brand en Henderson hun tocht voort, want het was niet onmogelijk, dat men elders op het dak toch nog iets vernomen had.

Maar die vrees bleek ongegrond, want toen zij voorzichtig over de rand van het dak keken, ontwaarden zij geen enkel teken van leven.

Dicht bij één der kanten van het dak, keurig naast elkander in gelid geplaatst, met de staartschroef rustend op de rand van het dak, zodat zij de gehele oppervlakte van het dak konden benutten, stonden zes grote helicopters, die ieder in staat waren vier of vijf reizigers te vervoeren, met inbegrip van de piloot.

De maan was opgekomen en men kon op tamelijk verre afstand zien.

Zij klommen voorzichtig over de balustrade, wierpen zich plat voorover en begonnen met grote behoedzaamheid naar de vliegmaachines te kruipen.

Toen zij er nog een twintigtal meters vandaan waren, hielden zij plotseling op,

want hun geoefend oor had de gedempte klanken van een op fluisterende toon gevoerd gesprek opgevangen.

En nu hun ogen aan de halve duisternis gewend waren, zagen zij een drietal mannen bijeen zitten, dicht bij de machine, die het verst van hen verwijderd was.

Zij wisselden even een blik met elkaar en daarop bracht Brand zijn mond aan het oor van de reus en fluisterde:

— Denk er om, dat zij volstrekt geen gelegenheid mogen krijgen hun revolver af te schieten, om zo hun medeplichtigen te waarschuwen.

— Als het aan mij ligt, dan zullen zij hun hele leven nooit meer in de gelegenheid komen de trekker van een revolver over te halen, mijnheer Brand, antwoordde Henderson zacht.

— Ik waarschuw je, James, geen geweld, of het moet zijn om ons leven te verdedigen! hernam Brand.

Hierop kropen de beide mannen met de uiterste behoedzaamheid verder, ten einde de drie bewakers van de vliegmaachines te kunnen overvallen.

Zij hadden het grote voordeel, dat hun nadering door de grote helicopters enigzins gemaskeerd werd, want de grote schroef wierp donkere schaduwen op het dak.

Zij konden dus ongemerkt tot op vijf meter afstand naderen, maar toen wendde één van de bandieten toevallig het hoofd om en zag in het maanlicht de twee aansluitende gedaanten.

In een oogwenk verdween zijn rechterhand in zijn zak, terwijl hij een gebruik van woede slaakte, maar voor Brand was hij toch nog een weinig te langzaam geweest, want als een tijger was de jonge man op hem toegesprongen.

De bandiet, die juist had willen opstaan, verloor door de hevige schok het evenwicht en had nu wel aan andere dingen te denken, dan om zijn revolver te grijpen, want de worsteling had dicht bij de rand van het dak plaats en een

ogenblik van onopmerkzaamheid kon de dood betekenen.

Van de twee andere bandieten had er zich een met een woedende kreet op Brand geworpen, ten einde hem van zijn makker af te rukken, terwijl de derde op Henderson af kwam.

Dit werd natuurlijk zijn ongeluk; de reus liet hem kalm naderen, greep hem toen met beide handen in de borst, tilde hem boven zijn hoofd en wierp hem met zoveel geweld tegen de oppervlakte van het dak, dat de man met een paar gebroken ribben en een gapende hoofdwonde bleef liggen.

— Dat zal mijnheer Brand toch wel geen geweld noemen, zo bromde de reus voor zich heen, als om zich te verontschuldigen. Als hij een beetje kleinzerig is uitgevallen, dan kan ik daar verder niets aan doen!

Daarop bemoeide hij zich met de man, die Brand met de ene hand had vastgegrepen en juist de andere had opgeheven, om hem een mes in de nek te stoten en nu was de strijd al heel spoedig beslist.

De man met het mes voelde zich als een veertje oplichten, zweefde door de lucht, kwam zeer onzacht op de grond terecht en vóór hij zich kon verweren, of weer overeind had kunnen krabbelen, werd hij door een vuistslag, die aankwam als de slag van een moker, neergeveld en vlug gebonden.

Wat ten slotte de derde bandiet betreft, ook hem was het lot niet gunstig, want hij was, Brand steeds vasthoudend, uitgegleden, achterover getuimeld en met het hoofd juist te lande gekomen op de balustrade.

De aanraking met het harde bazalt scheen hem geheel te hebben versuft en men kon hem zonder enig bezwaar binden en knevelen.

Het gehele gevecht had zeker geen vijf minuten geduurd en de beide mannen keken met voldoening op het verrichtte werk neer.

Maar hiermee was hun taak nog niet afgelopen.

Zij haalden enige stukken gereedschap uit hun wijde zakken en liepen op de helicopters toe.

Een paar handgrepen waren voldoende om de mechanieke vogels te verlammen en tot bewegingloosheid te doemen.

Zij knipten eenvoudig de draad door, die van de magnaat naar de bougie leiddede, de vonk zou nu uitblijven, het benzinemengsel in de cylinders kon onmogelijk ontploffen, de zuigers konden zich niet bewegen, kortom, het gehele wonderlijke mechaniek was door deze enkele beweging tot stilstand gebracht.

Brand en Henderson wisten uit ervaring, dat het in het gunstigste geval minstens een half uur duurt, om vernielde bougie-draad door een nieuwe te vervangen.

Maar om geheel zeker te zijn, haalden zij ook hun Engelse sleutels te voorschijn en begonnen snel en handig de moeren los te draaien van de schroefbouten, welke de houten schroef aan de as gehecht hielden.

Zij staken de moeren en de bouten in hun zak en al zouden nu de assen rondraaien, de reusachtige schroefbladen zouden er bij de eerste omwenteling met kracht worden afgeslingerd!

Zodra dit geschied was, trad Brand naar de rand van het dak, aan de Broadway gelegen, en streek een rode Bengaalse lucifer af.

Het sein was al heel eenvoudig, maar hij wist, dat het doeltreffend was, want op verre afstand zou de rosse gloed van de lucifer zichtbaar zijn en Raffles wist nu, dat alles gereed was en dat hij met zijn manschappen zou kunnen binnendringen.

Na het sein te hebben gegeven, sloep ten Henderson en Brand de drie gebonden bandieten naar een hoek van het

dak en legden de dode op de rug tegen de balustrade.

Daarop trokken zij zich naar een andere hoek van het dak terug en wachtten kalm op de dingen, die komen zouden.

Zodra Raffles in de straat het rode seil gezien had, gaf hij op korte toon enige bevelen; de agenten verzamelden zich weer en allen traden het reusachtige gebouw binnen, welks nachtportier reeds was gewaarschuwd.

Raffles wist wel, dat men de eerste trappen, ja bijna allen, zonder enig bezwaar zou kunnen bestijgen, want het was natuurlijk uitgesloten, dat de bandieten kans zouden hebben gezien, zonder dat het opviel, een electrisch alarm-signaal aan te brengen, hetwelk de komst van ongewenste indringers zou hebben verraden.

Van de lift kon echter in geen geval gebruik worden gemaakt, want hier stonden de zaken anders. Voor een handig electricien was het niet zeer moeilijk een installatie aan te brengen, die het aanstonds zou verklikken, wanneer de lift in beweging kwam.

Zo begon dus de bestijging van de brede trappen, die tot aan de vierde verdieping uit marmer bestonden.

Het was een tamelijk vermoeiende tocht en men moest onderweg wel drie maal stilhouden, om de longen, die als blaasbalgen werkten, weer tot rust te laten komen.

Maar eindelijk bevond men zich dan toch op de veertigste verdieping en nu werd het zaak om voorzichtigheid in acht te nemen.

Raffles wendde zich tot de brigadier en fluisterde:

— Ik moet een paar mannen hebben, die bijzonder zacht weten te lopen, er zijn er een paar onder u, die een weinig al te veel van een olifant hebben!

De brigadier wees snel een viertal nog jonge, lenige agenten aan, waarop Raffles hernam:

— Luister nu goed, met deze vier mannen ga ik vooruit en zoek naar de deur, die hoogstwaarschijnlijk wel op slot zal zijn. Hoort gij eenmaal geraas, dan doet het er natuurlijk niet toe, of men uw stappen hoort en gij komt ons spoedig ter hulp, want dan zullen wij reeds slaags zijn met de bandieten! Goed begrepen?

— Uitstekend sir!

— Vooruit dan!

De gewaande inspecteur sloop de laatste trappen op, gevolgd door de vier agenten, en de brigadier verbaasde zich niet weinig over de wijze, waarop zijn meerdere zachtjes als een poes, volkomen onhoorbaar, de treden besteeg.

Raffles had de vier agenten tot stilte aangemaand, door zijn vinger op de lippen te leggen, en eindelijk stonden de vijf mannen op het portaal van de bovenste verdieping.

Wel vijf minuten stonden zij doodstil en toen ving het scherpe gehoor van de Grote Onbekende, het vage gerucht van stemmen op, dat uit een vertrek scheen te komen, waarvan de deur zich op nauwelijks enige schreden afstands bevond.

Hij ging op deze deur toe, bukte zich en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Er lag een uitdrukking van voldoening om zijn lippen, toen hij zich tot de agenten wendde, en hun door tekens te verstaan gaf, dat de bandieten zich achter de deur bevonden.

Raffles begreep natuurlijk, dat hij niet behoefde te pogen de deur te openen, want de bandieten zouden haar natuurlijk op slot gedaan en waarschijnlijk ook gegrendeld hebben.

Hij nam daarom drie der stevigste agenten terzijde, en fluisterde hun toe:

— Neem een flinke aanloop en werp u tegelijk tegen het paneel van de deur!

De agenten knikten, ten bewijze dat zij het begrepen hadden, namen toen een aanloop, en wierpen zich tegelijk uit alle macht op de deur.

Krakend versplinterde het tamelijk dunne hout van de bovenpaneel en in een oogwenk had Raffles zijn hand door het gat gestoken, de sleutel in het slot omgedraaid en de zware grendel terug getrokken.

Daar binnen waren de twintig bende-aanvoerders, die er vergaderden, ontsteld opgesprongen en deden het onverstandigste, wat er maar te doen viel; zij grepen naar hun revolver en trachtten zich te verweren.

Snel achtereen kraakten er enige schoten.

Eén der agenten werd ernstig aan het hoofd gewond, drie anderen werden licht gekwetst.

Maar van beneden kwamen nu ook de andere agenten aanstormen en spoedig begrepen de bandieten, dat zij in de minderheid waren, en dat hun enig heil in de vlucht was gelegen.

Niet zodra hadden er een paar het voorbeeld gegeven, of de anderen stormden eveneens het grote vertrek uit, door een tweede deur, die toegang gaf tot een gang, van waar men eveneens een trap kon bereiken, welke voor het personeel der talrijke kantoren in het reusachtige gebouw bestemd was.

Maar reeds hadden vier der bandieten in het stof moeten bijten, neergeveld door de kogels uit de dienstrevolvers.

De anderen snelden onder woest geschreeuw de trap op en wisten het dak te bereiken, ofschoon er tijdens deze vlucht nog drie hunner zwaar gewond werden.

Op het dak gekomen, snelden zij op de vliegmachines toe, luid om de bewa-

kers roepend, die echter om begrijpelijke redenen geen antwoord konden geven.

Toen trachtten de bandieten zelve hun machines op gang te brengen.

Koortsachtig gejaagd deed een vijftal der vluchtelingen hun best om de lange schroeven en zo de motor aan 't draaien te brengen.

Maar hoe zij ook rukten en trokken, het hielp niet; hoe de bandieten, die reeds in de cabines waren gesprongen ook aan de hefbomen wrongen en duwden, het mocht niet baten.

Toen begrepen zij, dat hun de terugweg door de lucht was afgesneden en poogden zij weer het grote dakkuik te bereiken.

Maar daar wachtten reeds Brand en Henderson, door wie zij met een even juist gericht, als moorddadig revolvervuur werden ontvangen, dat hen weer deed afdeinzen.

Toen gaven de anderen, nauwelijks acht in aantal, hun tegenstand op, menende, dat er minstens vijftig agenten tegenover hen stonden, en lieten zich boeien en gevankelijk wegvoeren.

In de vergaderzaal vond men 'n groot aantal documenten, die de aard der bijeenkomst onomstotelijk vaststelden.

En tevens bleek het, dat er onder 'de gedode en gevangen bandieten personen waren, die tot de hoogste kringen behoorden...

Maar toen men nu eindelijk omkeek naar de inspecteur en de beide detectives, toen bleken deze spoorloos verdwenen te zijn...

Een dag later ontving de commissaris van politie een met de letter R. ondertekend schrijven, waarin hem de rol van Draper in de zaak van het Manhattan Building werd uiteen gezet, met het verzoek, hierin aanleiding te willen zien, de straf van de inmiddels aan de politie uitgeleverde ellendeling te vermindern.

Maar dit mocht niet baten.

Het lijk van de neef van Draper werd opgegraven, men vond er sporen van arsenicum in en ontkennen kon de schurk niet meer baten. Hij werd tot de Electriche Stoel veroordeeld en veertien dagen later reeds maakte de beul een einde aan zijn ellendig leven.

Maar door toedoen van Raffles verliet

Mary met haar kind het land, om elders, voorzien van een flinke som gelds voor de eerste behoeften, en gesteund door de belofte, dat de Grote Onbekende haar nooit in de steek zou laten, en dat zij zijn hulp ieder oogenblik kon inroepen, te trachten, een ander en een beter leven te gaan leiden.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Verraderlijke Huisknecht

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

<p>2001. — Een Millioenen-erfenis.
 2. — De gestolen Dolk.
 3. — Een Inbraak met gevolgen.
 4. — Het Verwisselde Lijk.
 5. — Zonderlinge Epidemie.
 6. — Een droeve Huwelijksdag.
 7. — De Wraak der K. K. K.
 8. — Twee Doodsvijanden.
 9. — De Meester herleeft.
 10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
 11. — Raffles en Amor.
 12. — Nicholson juicht te vroeg.
 13. — De Broeder van Nicholson.
 14. — Avontuur in België.
 15. — De Moord in Kamer 13.
 16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
 17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
 18. — De Strijd om het Geheim.
 19. — Naar het Goudland.
 20. — Bloed en Goud.
 21. — De buitenste Duisternis.
 22. — De Waanzinnige.
 23. — De gestole claim.
 24. — De bergduivel.
 25. — De Goud-fee.
 26. — Onrust op Holderness Hall.
 27. — Het Geheime Document.
 28. — De Redding van «Goudhaar».
 29. — «Goudhaar».
 30. — De Smekkelkoningin.
 31. — De Misdaad in de trein.
 32. — De Revue-Girl.
 33. — Professor Shirley.
 34. — De Kit van Wong Li.
 35. — De Gewaande Radjah.
 36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
 37. — De Duivels van de Gele Zee.
 38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
 39. — Vijftig tegen één.
 40. — Ilona, de avonturierster.
 41. — De Kelder des Doods.
 42. — De onverwachte terugkeer.
 43. — Rode Bill krijgt een lesje.
 44. — De Stem van het Verleden.
 45. — Zwarte Anna.
 46. — Het Juweel van Prins Omar.
 47. — Gevaarlijk spel.
 48. — Het Goud van de Metropitanbank.
 49. — De Bende van Myra Bonati.
 50. — Merry-Kid de verklikker.
 51. — Het Verlaten Slot.
 52. — De Riolen van Parijs.
 53. — Rovers en Verraders.
 54. — Een documentenjacht.
 55. — De Verijdelde Ontvoering.
 56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
 57. — Een Mislukte Samenzwering.
 58. — De Kool des Doods.
 59. — Jacht op Fortuin.
 60. — De Gouden Wisselbeker.
 61. — Een Fatale Vrouw.</p> | <p>62. — Een moderne Blauwbaard.
 63. — Een Geheimzinnige Moord.
 64. — Een Spaans Drama.
 65. — Een merkwaardige diefstal.
 66. — Spoken op Marshy Manor.
 67. — Chantage en Hypnose
 68. — De Lokstem van het Goud
 69. — Het Geheim van de Boekenkist
 70. — Het Revolutie Complot
 71. — Het Verlaten Huis
 72. — Het Spel met de Dood
 73. — Het Verstoorde Feest
 74. — Russisch Goud
 75. — Een Moderne Robinson
 76. — De Moord in Fenchurch Street
 77. — Het Vloolwonder
 78. — De Raadselachtige Moord
 79. — Een Avontuur in China
 80. — De Verborgene Schat
 81. — De Chinese Schatkamer
 82. — De Bende van de Gouden Ster
 83. — Sensatie in de Opera
 84. — De Folterkelder
 85. — De Bedrieger bedrogen
 86. — De Geheimen van Parijs
 87. — Speelzucht en Misdaad
 88. — De Diamanten Spin
 89. — Een duivelse Uitvinding
 90. — Parijse auto bandieten
 91. — Het Trio Desmond.
 92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
 93. — Als het Goud lokt.
 94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.
 95. — Wie was de Derde Man ?
 96. — 't Kostbare Fabrieksg geheim
 97. — De Ontvoerde Diplomaat
 98. — Rumoor om de Derby
 99. — Gevaren van de Wereldstad
 100. — Moderne Piraten
 101. — Het Filmkasteel
 102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
 103. — Een Onderaards Drama
 104. — De Verzonken Metropolis
 105. — De Vreemde Chauffeur
 106. — De Moord in het Cabaret
 107. — De Negende Steen
 108. — Onraad in Hollywood
 109. — Ossenkop ; gang 5
 110. — De bende van «de Ratten»
 111. — Het Avontuur in Hollywood
 112. — De Bende van de Gouden Spin
 113. — Irma Sandrina
 114. — In de val gelokt
 115. — Om een kwart miljoen dollars
 116. — De Giftgas-centrale
 117. — Een mislukte ontvoering
 118. — De Verdwenen Kleindochter
 119. — Helicopter-bandiet</p> <p style="text-align: center;">IN VOORBEREIDING :</p> <p>120. — De Verraderlijke Huisknecht
 121. — Vrouwelijk Lokaas
 122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge</p> |
|--|---|